

BOX

Ook verschenen van Camilla Läckberg:

FJÄLLBACKA-SERIE

Ijsprinses

Predikant

Steenhouwer

Zusje

Oorlogskind

Sneeuwstorm en amandelgeur

Zeemeermin

Vuurtorenwachter

Engeleneiland

Leeuwentemmer

Heks

ANDERE

Gouden kooi

Zilveren vleugels

Vrouwen zonder genade

Camilla Läckberg
en Henrik Fexeus

Box

Uit het Zweeds vertaald door
Elina van der Heijden en Sophie Kuiper

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen in overeenkomst met Nordin Agency AB, Zweden.

Oorspronkelijke titel: *Box*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, Stockholm 2021

© Camilla Läckberg en Henrik Fexeus, 2021

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden en Sophie Kuiper, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2021

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp: Roald Triebels, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel / Cesar Dussac

Auteursfoto: © Elisabeth Toll

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6201 5

ISBN 978 90 443 6202 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FEBRUARI

Tuva trommelt gestrest met haar vingers op de toonbank. Ze is nog altijd op haar werk, het café vlak bij metrostation Hornstull, hoewel ze allang weg had moeten zijn. Een klant die zojuist in een hoekje is gaan zitten, kijkt haar geïrriteerd aan en ze reageert met een dodelijke blik. Ze prent zich zijn uiterlijk in; deze klant krijgt de volgende keer geen hartje op zijn cappuccino. Misschien wel een opgestoken middelvinger.

Als ze niet op tijd is, heeft haar humeur daaronder te lijden. En nu is ze echt veel te laat. Onwillekeurig strijkt ze haar blonde haar achter haar oor. Ze had Linus een halfuur geleden al van het kinderdagverblijf moeten halen. Voor de grimmige gezichten van het personeel is ze immuun; die heeft ze al zo vaak gezien dat die haar niets meer doen. Maar haar zontje van twee zal verdrietig zijn. En Tuva is niet iemand die kinderen verdrietig maakt. Vooral Linus niet. Ze heeft al heel vaak gezegd dat ze haar leven voor hem zou geven. De praktijk is echter weerbarstig. Toch doet ze hard haar best. Ontzettend hard. Ze knoopt haar schort los, opent de deur van de schoonmaakkast en smijt het schort in de overvolle wasmand. Ze kan pas weg als iemand haar komt aflossen. Waar blijft hij, verdomme?

Martin, Linus' vader, was op reis geweest op de dag dat zijn zoon werd geboren. Tuva had het hem niet kwalijk genomen; twee weken voordat ze was uitgerkend, had ze halsoverkop met de ambulance naar het ziekenhuis gemoeten voor de bevalling. Wat ze wel vreemd had gevonden, was dat Martin niet langs was gekomen toen ze een paar dagen op de verloskundeafdeling had moeten blijven. De bevalling was niet zonder complicaties verlopen. Ze was te suf geweest om alles goed te kunnen onthouden, had alleen vage herinneringen aan artsen die steeds

weer allerlei waarden van haar en de baby wilden weten en haar hadden bezworen dat alles in orde was. Net zoals Martin in de korte berichtjes die ze in het ziekenhuis van hem had gekregen. Hij zou komen, schreef hij, hij moest alleen eerst wat dingen regelen. Maar hoewel de dagen op de afdeling mistig waren, herinnerde ze zich het lege appartement dat Linus en haar bij thuiskomst wachtte, nog messcherp. Terwijl zij hun gemeenschappelijke zoon had gebaard en voor hem had gevochten, had Martin zijn spullen uit de woning gehaald en was ervandoor gegaan. Blijkbaar was het dat wat hij had moeten 'regelen'. Sindsdien had ze die slappe lul niet meer gezien en ze had ook niets meer van hem vernomen. Misschien maar beter ook, want waarschijnlijk had ze hem vermoord als hij weer was opgedoken.

Dus nu is het Linus en zij samen tegen de wereld. Alleen komt de wereld erg vaak tussen hen in. Zoals nu. Daniel, die de middagdienst zou draaien, had er een uur geleden al moeten zijn. Maar ondertussen is hij er nog steeds niet. Ze heeft hem uit bed moeten bellen. Om halftwee 's middags. Was zij op haar eenentwintigste ooit zo onverantwoordelijk geweest? Vermoedelijk wel. Geen wonder dat het tussen hen niets is geworden. Ze kijkt op haar horloge.

God. Ver. Dom. Me.

Ze trekt haar donsjack aan, zet haar muts op en maakt twee dubbele espresso's. Eentje in een kopje en eentje in een kartonnen beker.

Vermoedelijk is Matti weer degene die net zo lang op zijn werk moet blijven tot zij er is. Matti, de pedagoog van het kinderdagverblijf die haar zoon 'papa' is gaan noemen. Telkens als dat gebeurt, kijkt Matti haar op die typische manier aan. Met de blik die betekent dat ze meer tijd met haar zoon zou moeten doorbrengen en minder op haar werk. Bedankt voor het slechte geweten, zeg maar. Alsof het nog niet genoeg is om Linus te zien huilen omdat hij weer niet weet wanneer mama komt.

De espresso's zijn net klaar als Daniel met een woeste bos haar naar binnen komt slenteren. Hij brengt de gure februarikou mee en een paar klanten huiveren demonstratief, maar Daniel lijkt het niet te merken. Of het kan hem niet schelen. Dat ze ooit heeft gedacht dat hij ook maar een ietsjepietsje aantrekkelijk was.

‘Hier,’ zegt ze met alle kilte die je in vier letters kunt proppen, en ze schuift het kopje naar hem toe. ‘Dit heb je blijkbaar nodig. Ik ga ervandoor.’

Ze wacht niet op antwoord. Pakt haar beker en stuift de sneeuw in, die nog geen aanstalten maakt om te smelten. Ze let niet goed op en botst tegen een gebrekkig ouder echtpaar op.

‘Sorry, ik ben laat, moet naar het kinderdagverblijf,’ mompelt ze snel, zonder hen aan te kijken.

‘Ja, ja. Maar kinderen kunnen je verbazen en op eigen houtje bijzonder ondernemend zijn.’

De stem is vriendelijk, niet verwijtend.

Tuva antwoordt niet, maar is opgelucht dat haar onhandigheid niet tot ruzie leidt. Mensen zijn zo ongelooflijk lichtgeraakt. Het is al een paar keer voorgekomen dat klanten niet alleen stomerijkosten maar ook een aanzienlijke financiële vergoeding eisten als ze per ongeluk wat koffie op hen had gemorst. Tuva glimlacht verontschuldigend naar het echtpaar. De koffie in haar hand klotst heen en weer en herinnert haar eraan dat ze hier echt geen tijd voor heeft. Ze roept nog een keer ‘sorry’ en loopt dan op een drafje naar het metrostation, terwijl ze de espresso achteroverslaat. De warme koffie brandt, eerst op haar tong en daarna in haar maag. Smaakt chemisch. Bijna als een medicijn. Ze moet het apparaat schoonmaken. Door het contrast met de kou buiten lijkt de koffie nog heter.

Als ze Linus heeft opgehaald, wil ze hem meenemen naar het café. Daniel moet hem maar op alle kaneelbolletjes en gebakjes trakteren die hij wil hebben. Dat is wel zo eerlijk. Dan maar geen macaroni met gehaktballetjes vandaag. Morgen gaat ze op reis. Maar vanavond is het alleen Linus en zij.

Als ze bij de trap naar de metro is, gaat ze onverwacht onderuit. Ze slaakt een gil en weet nog net de leuning vast te grijpen, waardoor ze niet op de grond valt. Ze moet gestruikeld zijn. Zoveel haast heeft ze nu ook weer niet. Ze hoeft niet bont en blauw bij het kinderdagverblijf aan te komen.

Ze probeert te gaan staan, maar het is alsof de botten in haar benen verdwenen zijn. Haar voeten gehoorzamen niet. Ze voelt zich duizelig.

Misselijk. Bijna alsof ze elk moment flauw kan vallen. Hetzelfde gevoel als toen ze in het ziekenhuis al die medicijnen kreeg. Bij de bevalling.

Linus.

Ik kom eraan.

Ze probeert zich overeind te trekken aan de leuning, maar haar armen zijn kilometers lang. De leuning zweeft hoog boven haar hoofd en ze weet niet meer hoe een leuning werkt. Donkere vlekken dansen aan de rand van haar blikveld. Dan draait de wereld een paar keer om haar as en een stemmetje vanbinnen zegt dat ze van de trap valt. Ze voelt er niets van.

Het eerste wat Tuva merkt als ze wakker wordt, is dat haar gewrichten pijn doen. Ze ligt ongemakkelijk. Ze smakt met haar lippen en schraapt haar keel. Haar hele mond is droog. Restanten van een flauwe smaak die ze niet herkent. Het duurt een paar tellen voordat ze weer volledig bij bewustzijn is en dan beseft ze dat ze niet eens ligt. Ze zit op haar hurken, licht voorovergebogen. Wanden drukken aan alle kanten tegen haar aan. Ook van boven, tegen haar nek.

Alsof ze zich in een kleine kist bevindt.

De pijn is te erg om een droom te kunnen zijn. Maar dit kan ook niet echt zijn. Dat kan gewoon niet. En toch. De geur van hout is te reëel. Door smalle, korte spleten sijpelt licht naar binnen dat rechthoeken op haar naakte armen en benen vormt. Haar náákte... Waar zijn haar kleren? Niet alleen haar jas is weg, maar ook haar hoody. En haar spijkerbroek. Iemand heeft haar uitgekled. Ze zit in haar hemd en haar slipje, maar dat kan toch niet waar zijn?

Ze smakt weer met haar lippen. Nog steeds die chemische smaak. Er moet iets in haar koffie hebben gezeten. Iemand moet er ongemerkt iets in hebben gedaan. En ze is te gestrest geweest om erop te reageren. Heeft alles opgedronken.

Haar huid prikt als de adrenaline door haar lichaam raast. Ze moet hieruit. Ze schreeuwt en duwt zo hard ze kan tegen de zijkanten van de kist. Het hout geeft mee, maar niet voldoende. Het breekt niet en de kist gaat niet open. Ze kan niet schoppen omdat ze op haar knieën zit;

ze kan alleen maar met haar handpalmen op de wanden bonzen, die veel te dichtbij zijn om krachtig te kunnen slaan. Plotseling wordt het licht aan de ene zijkant geblokkeerd. Er staat iemand naast de kist.

‘Laat me eruit!’ schreeuwt ze. ‘Waar ben je in godsnaam mee bezig!’

Niemand antwoordt. Toch voelt ze een aanwezigheid. Hoort ademhalingen. Ze schreeuwt nog een keer, maar de stilte blijft even compact, even dreigend. Het prikkende gevoel verspreidt zich over haar hele huid. Met hernieuwde kracht slaat ze tegen de houten wanden, maar de krappe ruimte weigert haar de kracht te geven die ze nodig heeft.

‘Wat wil je?’ schreeuwt ze, terwijl ze haar tranen wegknippert. ‘Laat me eruit, alsjeblieft, dan kunnen we praten. Ik moet Linus ophalen!’

Ze kijkt met een schuin oog naar haar armen. Het glas van haar horloge is stuk en de wijzers zijn exact om drie uur stil blijven staan. Ondertussen zal Matti wel hebben geprobeerd om haar te bellen. Misschien heeft hij zich afgevraagd waar ze is, misschien is hij gaan zoeken en kan hij haar elk moment in de kist vinden, misschien... misschien komt ze vaak nog later bij het kinderdagverblijf aan dan nu.

Niemand is naar haar op zoek.

Want niemand heeft haar nog gemist.

Niemand weet dat ze gekidnapt is.

Gekidnapt. De betekenis van het woord dringt tot haar door en het kost haar moeite om adem te halen. Ze schrikt op van een metaalachtig geluid in de buurt van de kist.

‘Hallo?’ roept ze.

Door een van de spleten linksonder wordt iets zilverkleurigs naar binnen gestoken. Het is scherp. Het lijkt op de punt van een zwaard. Het metalen lemmet komt langzaam verder de kist in. Ze probeert haar dijbeen opzij te trekken, maar daar is geen ruimte voor. Ze kan geen kant op. De punt van het zwaard raakt haar dij en wordt stevig tegen haar huid gedrukt. Het doet pijn, al is het lemmet niet zo scherp als het eruitziet.

‘Hé, wat doe jij nou!’ schreeuwt ze. ‘Stop!’

Het lemmet blijft tegen haar dijbeen drukken tot het de huid doorboort en er een druppel bloed verschijnt. De beweging is onderzoekend. Alsof degene buiten de kist iets aan het uitproberen is. Tuva schreeuwt

nog een keer, maar hoort de woorden zelf amper. Dan neemt de druk opeens af en het lemmet wordt een paar centimeter teruggetrokken.

Het geluid van een startende motor. Het lemmet van het zwaard begint te vibreren en beweegt weer naar voren; deze keer stopt het niet wanneer het haar been bereikt. Tuva gilt het uit als het lemmet in haar dijspier snijdt. Het zwaard dringt steeds dieper in het weefsel terwijl haar gekrijs de motor overstemt. De pijn is allerverschrikkelijkst. Explosies van kleuren vullen haar blikveld wanneer haar zenuwuiteinden in brand staan. De wereld verdwijnt; er is niets dan pijn. Het zwaard bereikt het bot en de vibraties van het lemmet planten zich voort in het skelet, waardoor haar hele lichaam begint te trillen. Onwillekeurig moet Tuva overgeven, op zichzelf en op het bebloede zwaard. Het lemmet glijdt ten slotte over het bot in haar been en werkt zich door de spier heen naar de andere kant. De punt van het zwaard is bijna obscene wanneer die door de huid wordt gedrukt. Onmiddellijk pulseert er bloed uit het nieuwe gat. Het bloed volgt de ronding van haar been en vormt een plas onder haar. En het zwaard stopt niet. Het blijft zich door haar dij bewegen, op weg naar haar andere been. Ze kan zich nog altijd niet verplaatsen.

‘Hou op, alsjeblieft hou op,’ smeekt ze door haar tranen heen. ‘Ik moet Linus ophalen. Ik ben al laat. Hij is alleen.’

Als het zwaard door haar andere been wordt gedrukt, is Tuva voorbereid op de pijn. Maar daar kun je niet op voorbereid zijn. Ze krijgt het uit en wenst dat ze flauwvalt, haar verstand verliest, willekeurig wat, om maar niets meer te hoeven voelen. Er verstrijken een paar seconden. Een eeuwigheid. Ze kan niet langer zien. Het lemmet loopt ten slotte door haar beide benen en gaat door een spleet aan de andere kant van de kist weer naar buiten. Eindelijk stopt het met vibreren.

Maar het motorgeluid houdt aan.

Iets prikt vanachter in haar schouder en het deel van Tuva dat haar verstand is, sterft. Ze voelt het puur fysiek, hoe een deel van haar hersenen bezwijkt. Natuurlijk zijn er achter haar ook spleten. Ze probeert zich voorover te buigen om aan het zwaard in haar schouder te ontsnappen, maar door de beweging wordt de brand in haar dijbenen nog feller. Tuva is er niet langer bij. Ze ligt in het ziekenhuis en vecht voor haar zoon,

ze is in het café, waar ze zo heeft geboft met haar baantje, ze zocht met Daniel, ze is met Martin en hij zegt dat hij van haar houdt. Ze hoort het geluid van kraakbeen en weefsel dat in haar rug wordt verbrijzeld en denkt aan Linus, die Matti soms ‘papa’ noemt.

Dan kijkt ze naar beneden en ziet hoe de huid onder haar sleutelbeen wordt uitgerekt en vervolgens scheurt als het zwaard aan de voorkant van haar lichaam naar buiten komt. Als een goocheltruc. Ze is de assistente van de goochelaar en zo meteen mag ze een applaus in ontvangst nemen. Dat heeft ze op tv gezien. Het bloed van haar borst kleurt haar hemdje rood terwijl het zwaard naar een van de spleten in de wand aan de voorkant gaat. De stank van ijzer is overweldigend.

Linus’ blauwe ogen voor haar.

Laat jij mij ook in de steek, mama?

Er komt een piepend geluid uit haar strot als ze probeert te praten.

‘Toe. Ik ben al te laat.’

Buiten de kist wordt iets verplaatst. Een van de spleten bij haar gezicht wordt donker. Een derde zwaard. De afstand tot Tuva’s hoofd is maar een decimeter. De twee zwaarden die haar al hebben doorboord houden haar op haar plek.

‘Niet meer,’ fluistert ze.

Het zwaard beweegt langzaam, maar de afstand is te kort. Ze ziet de punt glimmen, tot die zo dichtbij is dat haar ogen er niet meer op kunnen scherpstellen.

Linus. Het spijt me. Mama houdt van je.

Haar lichaam schokt als de punt haar ooghoek tussen het rechteroog en de neuswortel raakt. Dan gaat het zwaard verder naar binnen en prikt het oog lek. En loopt iets vochtigs over haar wang en Tuva wordt rechts blind. Maar het doet geen pijn. Het doet in elk geval geen pijn meer.

Waarom ruikt het verbrand?

Het is het laatste wat Tuva denkt.

Dan boort het zwaard zich in haar hersenen.

MAART

Vincent sloeg uit alle macht met zijn vlakke hand op de tafel. Het theaterpubliek hapte hoorbaar naar adem. Hij fronste, laste een dramatisch pauze in en keek naar de toeschouwers terwijl hij zijn hand weer optilde. Er lag een geplette witte zak onder. Nerveus gegiechel verspreidde zich door de zaal toen hij de rommel op de grond veegde.

‘Ook niet onder zak nummer vijf,’ zei hij.

Het toneel was volledig in duisternis gehuld, op één eenzame spotlight na. Die scheen op hem, de tafel en de vrouw ernaast. Het naakte licht benadrukte de ernst van het slotnummer. Het was muisstil. Bij de finale van de show was zelfs geen muziek. Daardoor werd het namelijk enger. Op tafel hadden vijf omgekeerde, genummerde papieren zakken gestaan. Twee daarvan had hij al platgeslagen.

‘Nog drie over,’ zei hij met een blik op de vrouw. ‘Magdalena, kijk niet naar de drie zakken, want dan kan ik je oogbewegingen volgen. Maar denk aan de zak waar de grote spijker onder staat. Jij bent de enige die weet welke het is. Het publiek heeft niet gezien waar je hem hebt verborgen en ik heb het ook niet gezien. Drie. Herinner je hoe scherp de spijker was toen je die aanraakte. Denk alleen maar.’

De vrouw transpireerde overdadig. De spotlight was warm, maar het kwam ook door de zenuwen; ze was net zo gespannen als de rest van het publiek. Vermoedelijk meer nog zelfs. Vincent nam haar zorgvuldig in zich op.

‘Je hebt niet gereageerd op “drie”, hoewel ik dat zopas drie keer heb gezegd,’ zei hij toen. ‘Dus vermoedelijk niet daar.’

Nog voordat het publiek kon reageren, sloeg hij hard op zak nummer drie. Een paar mensen in de zaal slaakten een gil van schrik.

Nog twee zakken over. Hij had vijftig procent kans om zich aanzienlijk te bezeren. Hij begreep niet waarom hij dit nummer nog altijd deed. Iedereen die het uitvoerde, verwondde zichzelf vroeg of laat. Als je het maar vaak genoeg deed, was dat onvermijdelijk. Maar het publiek mocht niet zien dat hij zich echt zorgen maakte. Een groot deel van de truc was dat hij meer controle leek te hebben dan hij daadwerkelijk had.

‘Alleen nog nummer twee en nummer vier,’ zei hij tegen de vrouw. ‘Zie de spijker voor je, zie alle twintig centimeter ervan.’

Ze sloot haar ogen en knikte ongelukkig.

‘Herinner je je hoe de spijker glom toen je hem recht overeind neerzette? Onder een van deze twee zakken. De zak waarvan we willen dat ik er níet op sla.’

‘Maar ik weet niet of ik het me goed herinner,’ piepte ze.

Hij trok zijn ene wenkbrauw omhoog. De spanning in het theater was om te snijden. Twee zakken. Hij hield zijn hand boven de ene. Toen verplaatste hij zijn hand naar de andere. Bij een van de zakken zou hij zijn show beëindigen met staande ovaties. Bij de andere met een doorboord lichaamsdeel en een acute rit in een ambulance.

‘Doe je ogen open,’ zei hij.

Met tegenzin deed de vrouw wat haar was opgedragen en haar samengeknepen blik ging naar de zakken. Hij keek haar aan en hief zijn hand op om op de ene zak te slaan. Toen zijn palm naar beneden ging, zag hij dat ze haar ogen in paniek opensperde, dus hij veranderde halverwege van koers en sloeg hard op de andere zak. De vrouw gilte luid toen zijn hand met een klap op tafel kwam. Hij bleef een paar tellen met gebogen hoofd staan. Toen veegde hij triomfantelijk de geplette lege zak op de vloer en tilde de overgebleven zak op. De spijker eronder wees als een speer omhoog en glom dodelijk in het kille licht. Het publiek joelde en ging staan terwijl de muziek begon. Hij signeerde de spijker met een watervaste stift, stopte hem in de zak en gaf hem aan de vrouw, die van het toneel af werd geholpen, zichtbaar opgelucht.

Vincent ging aan de rand van het podium staan en spreidde zijn armen. Hij hoefde niet te faken dat hij ook opgelucht was.

Het applaus was oorverdovend. De voorstelling in het theater van

Gävle was voorbij. Hij boog dramatisch en richtte zijn blik op de zaal. Het beweeglijke licht tijdens het applaus verblindde hem, waardoor hij zijn publiek niet zag, maar hij deed alsof. De truc was om recht naar voren te kijken en net te doen alsof hij met iemand oogcontact maakte. Hij lachte de duisternis in, waar, zo wist hij, nu 415 personen stonden te klappen voor Vincent Walder, de meester-mentalistic.

‘Dank voor jullie komst!’ riep hij door het daverende applaus heen.

Er werd nog harder geroepen en gefloten. Het theater zat stampvol. Het was een goede avond geweest. Een zeer goede avond zelfs. Zij was er niet geweest, zijn schrikbeeld. De avonden dat ze niet kwam, was hij opgeluchter dan hij aan zichzelf wilde toegeven.

Hij weerstond de verleiding om zijn hand boven zijn ogen te houden zodat hij de staande ovatie kon zien. Hij had er hard voor gewerkt, dit was een moment om van te genieten. Tegelijk was pure adrenaline het enige wat hem nog op de been hield. 415 plaatsen. 41 plus 5 was 46, hetzelfde als zijn leeftijd. In elk geval nog een paar weken.

Ophouden.

Met die stomme spijker was het vandaag bijna misgegaan. En dat was het slotnummer van een twee uur durende show. Het zweet gutste langs zijn rug en zijn hersenen leken te koken.

Het grote geheim was zoals gezegd niet dat hij het gedrag van het publiek kon voorspellen of dat hij de indruk wekte gedachten te kunnen lezen. De illusie was om het er makkelijk uit te laten zien, terwijl zijn hersenen op volle toeren draaiden. Op de affiche in de foyer van het theater stond pochend dat hij The Master Mentalist was, maar hij wilde dat hij daar niet akkoord mee was gegaan. Die benaming was... niet chic. Die was ordinair. Al kon hij zich er wel goed achter verbergen. De kreet wekte de indruk dat hij een verzonnen personage was. Niet iemand die het liefst in de kleedkamer op zijn rug ging liggen om tien minuten lang alleen maar te ademen. En op dit moment, nu de voorstelling voorbij was, was het belangrijk om zijn gedachten weer onder controle te krijgen voordat ze alle kanten op schoten. Het duurde vanavond langer dan gebruikelijk.

Controle. Een woord van acht letters. Net zoveel als het aantal rijen op de balkons.

Ophouden.

Vincent keek in de richting van het eerste balkon, waar hij tijdens het eerste deel van de show 4 personen zover had gekregen dat ze hun naam vergaten. 23 plaatsen op elke balkonrij. 184 plaatsen.

Iemand op het balkon floot.

Haal diep adem, maak de gedachte niet af.

184 plaatsen. Op de achttiende van de vierde was de laatste show van deze tournee gepland. En 23 plaatsen per rij, 8 rijen, 2 plus 3 plus 8 was 13, zoveel voorstellingen waren er voor die tijd nog.

Ophoudenophoudenophouden.

Vincent beet zich op de lippen.

Hij boog nog een laatste keer. Toen ging hij van het toneel. Hij bleef achter het fluwelen doek staan dat voor een zijruimte hing en begon stilletjes bij zichzelf te tellen. Eén. Als er nog altijd werd geklapt als hij bij tien was, zou hij nog een keer het podium op rennen voor een laatste buiging voor het publiek. Twee. Er maakte zich een schaduw los uit de duisternis in de zijruimte. Het was een vrouw van in de dertig. Drie. Hij werd helemaal koud vanbinnen. Ze was toch gekomen. Vier. Maar deze keer had ze niet na de voorstelling over het toneel gerend. Vijf. Hoe was het haar gelukt backstage te komen? Niemand mocht daar zijn als hij optrad. Degene die haar had binnengelaten, was nog niet jarig. Hij had hun gevraagd naar haar uit te kijken. Maar om haar tegen te houden, niet om haar te helpen. Zes. Nu zou hij in elk geval te weten komen hoe ze eruitzag. Donker haar in een paardenstaart. Een coltrui. Een zwarte jas. Zeven. Ogen die een fractie van een millimeter verder opengingen toen ze iets wilde zeggen. Hij had geen idee hoe gevaarlijk ze was. Acht. Hij gebaarde dat ze haar mond moest houden en wees met zijn duim naar het podium zodat ze zou begrijpen dat hij nog niet klaar was. Misschien kon hij na het applaus via een andere route van het toneel gaan. Negen. Probeer om niet aan haar te denken. Een diepe ademhaling en dan een glimlach op je gezicht. Tien. Hij rende de spotlight weer in.

‘Dank je wel, dank je wel allemaal. Jullie zijn te aardig!’ riep hij. ‘Ik begrijp dat jullie het liefst zouden willen blijven, maar ik ben bang dat de werkelijkheid op jullie wacht. Het is tijd om die weer onder ogen te

zien. En mochten jullie wakker liggen van iets wat vanavond is gebeurd, denk dan hieraan: het is maar voor de grap.'

Hij pauzeerde even.

'Misschien.'

Het publiek lachte luid. En een beetje zenuwachtig. Hij kon een glimlach niet onderdrukken. Het werkte telkens weer. Voordat het publiek opstond, ging Vincent haastig van het toneel, ook al was dat het laatste wat hij wilde. Maar het maakte een rare indruk als de artiest nog op het podium stond wanneer het publiek aanstalten maakte om te vertrekken. En als de mensen, zoals vandaag, hun winterjassen bij de garderobe moesten ophalen, wilden ze altijd eerder weg in een naïeve poging om de onvermijdelijke rij voor te zijn. De vrouw stond nog in de zijruimte achter het toneel toen hij daar aankwam.

'Ze is hier,' zei hij stilletjes in zijn microfoon. 'Beveiliging. Nu.'

Het was een gok, maar met een beetje geluk luisterden de geluids-technici nog steeds mee, ook al was het geluid dichtgedraaid. De meeste fans die hem opzochten waren vriendelijk, maar hij wilde tijdens een voorstelling niet voor verrassingen komen te staan. Vooral niet van een vrouw die meestal het toneel opstoot wanneer zijn voorstelling was afgelopen. Dat gedrag was niet gezond. Hij had een ontmoeting echter weten te vermijden. Tot nu.

Het was moeilijk om helder te denken. Na een show had hij tijd nodig om tot rust te komen, om de temperatuur van zijn hersenen weer op een normaal niveau te krijgen. Hij kon de situatie niet zo goed analyseren als nodig was. Maar hij had geen andere keuze dan vriendelijk te zijn, in afwachting van de beveiliging. En tegelijk een zekere afstand te bewaren.

Om tijd te winnen wees hij naar het trapje van de greenroom. Ze liep voor hem uit. Het trapje bleek zeven treden te hebben. Ai. Vincent nam de laatste twee keer om op een even aantal uit te komen. De vrouw voor hem leek het niet te merken.

Vincent en de vrouw kwamen in een ruimte die was ingericht als een woonkamer. Waar bleef die beveiliging toch? Er stonden vier ongeopende flesjes mineraalwater op de salontafel. Vincent deed zijn colbert af en wierp het over een bank. Hij draaide een van de flesjes om zodat alle

etiketten dezelfde kant op wezen. De vrouw hield haar jas aan. Hij veegde alle toneelmake-up van zijn gezicht met een reinigingsdoekje. De vrouw haalde bijna onmerkbaar haar neus op. Mooi. Alles waardoor ze hier niet wilde blijven, was gunstig voor hem. Hopelijk stonk hij ook naar zweet.

‘Zeg, ik wil niet onaardig zijn,’ zei hij, ‘maar eigenlijk mag hier niemand komen.’

Hij opende een flesje en schonk het water in een glas. Wantrouwend keek hij naar de belletjes.

‘Je kunt hier niet mee doorgaan,’ zei hij toen. ‘Dit deel van het theater is *off limits* voor iedereen die niet bij de productie hoort en...’

De vrouw onderbrak hem door zichzelf voor te stellen.

‘Mina,’ zei ze. ‘Mina Dabiri. Ik ben van de politie.’

Snel zette ze het flesje goed dat een beetje was verschoven toen hij er een pakte, zodat alle etiketten nu weer dezelfde kant op wezen. Vervolgens stak ze haar hand naar hem uit. Vincent verstomde en schudde haar hand. De meester-mental­ist had plotseling geen flauw idee wat hij moest zeggen.

Mina keek naar de man die tegenover haar zat, aan de andere kant van de kleine, donkerbruine tafel. Vincent Walder. Ze had op hem moeten wachten terwijl hij zijn toneeloutfit – een elegant maar sober blauw pak met een zwart overhemd – had verruild voor iets informelers: een wit t-shirt en een zwarte spijkerbroek. Hoewel het nog maar maart was en de winter Gävle nog altijd in een stevige greep hield, had Vincent geen jas aangetrokken.

Tot haar verbazing realiseerde ze zich dat ze hem aantrekkelijk vond. Dat soort gedachten had ze zelden. En het woord dat bij haar opkwam was eerder ‘stijlvol’. Hij had een strakke, enigszins ouderwetse elegantie, ook in de spijkerbroek en het t-shirt. Toen ze hem eerder vanavond in pak had gezien, was het nog duidelijker geweest.

Mina had gevraagd of ze ergens ongestoord konden praten, maar Vincent had erop gestaan iets te eten. Dat ze haar plannen moest wijzigen vond ze nooit prettig, maar ze moest hem toch maar laten beslissen. Zij had hem tenslotte opgezocht. Daarom was ze nu genoodzaakt om een gevoelige politiezaak in Harrys te bespreken; een van de weinige restaurants in Gävle waar de keuken na tien uur ’s avonds nog open was.

Na zijn voorstelling zag Vincent er uitgeputter uit dan ze had gehoopt. Maar misschien hielp het eten. Hij moest op zijn scherpst zijn. Zelf werd ze al afgeleid door de geluiden van de klanten die een eindje verderop bij de bar stonden. Hun tongval verraadde dat ze uit het zuiden kwamen – ze dacht uit de provincie Skåne – en ze hadden een wit, rechthoekig kaartje om hun nek hangen. Vermoedelijk van een conferentie in een nabijgelegen hotel. In haar ogen leken het net uit hun krachten gegroeide schoolkinderen met een sleutelketting op hun borst.

De geur van bier en hoopvolle feromonen hing in de lucht en ze had het liefst een mondkapje opgedaan, maar ze verdrong dat gevoel en richtte zich weer op Vincent. In de politieregisters had ze niets over hem kunnen vinden, dus ze had elders naar informatie gezocht. Nadat ze Wikipedia had geraadpleegd en hem had gegoogeld, wist ze dat hij over een maand 47 werd, dat ‘Walder’ een aangenomen naam was en dat hij van beroep mentalist was.

Volgens de Wikipedia-pagina over hem was een mentalist iemand die gebruikmaakte van psychologie, beïnvloeding en geheime trucjes om de illusie te creëren dat hij bijvoorbeeld paranormaal begaafd was of gedachten kon lezen. Volgens de interviews die ze had gevonden, was hij ook bedreven in gewone goocheltrucs. Hoewel ze hier zat omdat hij wist hoe mensen in elkaar zitten, was het gezien de foto’s in haar map een bijkomend voordeel dat hij tevens verstand had van goochelen. Ze had niet kunnen vinden wat hij vroeger had gedaan of waar hij was geboren. Volgens Wikipedia zat Vincent al vijftien jaar in het vak, maar had hij pas recentelijk algemene bekendheid verworven dankzij een televisieserie op TV4.

In een van de programma’s had Vincent een psychologisch experiment uitgevoerd met verborgen camera’s. Hij had een willekeurig iemand geselecteerd, die hij tijdens een doordeweekse dag allerlei onopvallende suggesties en hypnotische commando’s had gegeven, zonder dat de deelnemer dat in de gaten had gehad. Uiteindelijk had de arme stakker op een nacht met een spuitbus in grote letters VINCENT WALDER op muren ergens op een industrieterrein gekalkt. Honderd keer. Het had hem uren gekost.

De beveiligers ter plaatse waren niet ingeseind. Toen ze de man grepen en vroegen waar hij mee bezig was, wist hij niet waar ze het over hadden. Hij had geen flauw idee wat hij de afgelopen uren had gedaan en was oprecht verbaasd toen hij de verfvlekken op zijn handen en kleren zag.

Mina had het programma niet gezien, maar herinnerde zich dat iedereen het erover had gehad. Het was nog een hele toestand geworden. Veel mensen hadden vraagtekens bij de ethische kant geplaatst. Vincent zelf had gezegd dat het om fanatisme ging; hij had willen laten zien dat zelfs

de meest absurde ideeën zich in ons onderbewuste kunnen vastzetten en ons gedrag kunnen sturen, zonder dat we dat begrijpen. De muren waren blijkbaar een ode aan een Monty Python-film, en toen hem werd gevraagd naar de boodschap die erop was gespoten, had hij gezegd dat dit de minst aanstootgevende tekst was die hij had kunnen verzinnen. Bovendien, had hij eraan toegevoegd, signeert een kunstenaar zijn werk altijd. Dat citaat was maandenlang een meme op Instagram geweest, waarna de opwinding was weggeëbd.

De geur van frituurolie en gegrild vlees bereikte Mina's neus vlak voordat een ober een hamburger voor Vincent neerzette. Kommetjes met mayonaise en ketchup. Mina deinsde terug; willekeurig wie had onderweg van de keuken iets met die kommetjes kunnen doen. Verschrikkelijk onhygiënisch. In een reflex pakte ze een nieuw flesje desinfecterende handgel uit haar zak, spoot een beetje op haar ene palm en wreef het over haar handen uit.

‘Na een voorstelling heb ik koolhydraten nodig,’ zei de mentalist verontschuldigend. ‘Anders kan ik niet helder denken.’

Hij nam een patatje van zijn bord, dipte het in de mayonaise en stopte het in zijn mond. Mina sloeg hem zorgvuldig gade. Als hij nu ging dubbeldippen was ze waarschijnlijk genoodzaakt hem tot dat deel van de menselijkheid te rekenen waarmee ze niets te maken wilde hebben. Maar gelukkig dipte hij maar één keer. Er was hoop.

‘En ik moet me echt verontschuldigen voor mijn gedrag daarstraks,’ zei hij. ‘Ik dacht dat je iemand anders was. We hebben problemen gehad met een enigszins... overenthousiaste... bewonderaar. Ik dacht dat jij dat was. Het was niet mijn bedoeling om onaardig te zijn.’

Ze wuifde afwerend met haar hand. De ober zette een biertje voor Vincent neer en een Coca-Cola Zero voor haar. Ze pakte een wegwerprietje uit haar zak, scheurde het papier eraf en zette het in haar glas. Vincent keek toe, maar zei niets.

Ze wachtte tot de ober buiten gehoorsafstand was en stak van wal.

‘Er is me aangeraden om met jou te gaan praten,’ zei ze met zachte stem. ‘Ik heb begrepen dat je veel verstand van de menselijke psyche hebt. Maar dat je ook het een en ander over gewoon goochelen weet.’

En we hebben iemand nodig met kennis van beide zaken.’

Hij knikte en nam een slok bier.

‘Toen ik jonger was heb ik veel gegoocheld,’ zei hij. ‘Maar op mijn twintigste besefte ik dat kaarttrucs misschien toch niet de beste manier waren om meisjes te versieren. Dus toen ben ik ermee opgehouden.’

‘En, hielp dat?’ vroeg ze.

‘Zeg jij het maar. Een maand later heb ik mijn eerste vrouw leren kennen. Sindsdien hou ik me er alleen op hobbyniveau mee bezig. Maar waarom wil de politie zoiets weten?’

Voordat ze kon antwoorden, keek Vincent op zijn horloge.

‘Over mijn vrouw gesproken. Ik moet me even verontschuldigen,’ zei hij. ‘Het is kwart voor. Ik moet naar huis bellen. Op dit tijdstip hebben we altijd even contact. Het duurt niet lang.’

Mina begon ongeduldig te worden, wilde ter zake komen. Ze had al een hele tijd op hem moeten wachten. Haar collega’s zeiden vaak dat ze te dwingerig was, dat ze socialer moest zijn als ze wilde dat anderen meewerkten. Zelf had ze daar zo haar vraagtekens bij. Ze zat ondertussen bijna tien jaar bij de politie en kende geen enkel onderzoek waarvan de oplossing van haar mate van vriendelijkheid had afgehangen. Maar oké.

‘Geen punt,’ zei ze, en ze ging onopvallend verzitten op de harde stoel.

Ze keek naar haar cola en sloot zich af voor Vincents stem toen hij met zijn vrouw sprak. In plaats daarvan gingen haar gedachten naar de kist die ze een kleine week geleden hadden gevonden. De kist die uit een goochelshow in Las Vegas leek te komen en versierd had moeten zijn met glittertekens. Ze zag voor zich hoe een assistente in een glitterpakje – natuurlijk een vrouw, bij goochelen waren het altijd vrouwen die vernederd moesten worden – in de kist kroop en hoe een goochelaar – natuurlijk een man – lange zwaarden door de openingen in de kist stak terwijl het publiek ‘ah’ en ‘oeh’ riep. Ze had het gegoogeld. *Sword Box* werd de vrouwvijandige toneelillusie genoemd, of ook wel *Sword Cabinet*, *Sword Casket* of *Sword Basket*. Lieve kinderen hebben blijkbaar vele namen. In de originele uitvoering was het zelfs niet eens een kist, maar een klein mandje. Waar een kind in zat. Weerzinwekkend. Maar kennelijk werd de

illusie desondanks als een klassieker beschouwd. Kinderen en vrouwen. Altijd weer het slachtoffer.

Maar ze zat niet op een steenkoude avond bij Harrys in Gävle op Vincent Walder te wachten omdat haar collega's een amateuristisch gebouwd goochelrekwisiet hadden gevonden. Ze was er vanwege het lichaam dat ze ín de kist hadden aangetroffen. Een lichaam dat ze nog steeds niet hadden kunnen identificeren. En ze was hier omdat ze vastgelopen waren. Ze hadden alle sporen met de gebruikelijke methoden onderzocht, zonder dat het iets had opgeleverd. Uiteindelijk waren haar leidinggevende Julia en zij tot de conclusie gekomen dat hun alleen nog ongebruikelijke methoden restten om dichterbij een oplossing te komen.

Mina nam een grote slok van haar frisdrank en richtte haar blik willekeurig op de conferentiegangers bij de bar, om te voorkomen dat de beelden weer op haar netvlies verschenen. Ze wilde er absoluut niet aan worden herinnerd. Maar ze waren er, net zo duidelijk als de eerste keer. Ze was zelden onaangenaam getroffen, maar dit was iets speciaals. Aan twee kanten van de kist staken de gevesten van een aantal zwaarden naar buiten. Aan de andere kanten hun punten. Daartussenin, in de kist en opgehangen aan de zwaarden, waardoor ze nog het meest op een perverse marionet leek, een jonge vrouw. Mina kneep haar ogen dicht. Te laat. Telkens weer te laat.

Uit het onderzoek was niet gebleken wie de vrouw was en er was ook geen verdachte. De kist met het lichaam was opgestuurd naar Milda Hjort van de RGG, de Rijksdienst voor Gerechtelijke Geneeskunde, maar Mina vreesde dat ze niets zouden vinden. Niet iets wezenlijks. De werkwijze vormde de sleutel tot de daad, daar was ze van overtuigd.

Mina werd zich er plotseling van bewust dat Vincent haar aankeek. Hij was kennelijk uitgesproken met zijn vrouw. Mina schraapte haar keel en verdrong de beelden in haar hoofd.

'Sorry voor het telefoontje,' zei hij. 'Maar nu ben ik helemaal de jouwe. Ik hoor dat je niet uit deze stad komt. Ik vermoed dat je in Stockholm werkt. En toch ben je hier, in Gävle. Op een late donderdagavond. En wilt met een mentalist over goochelen en de menselijke psyche praten. Iemand heeft mij aangeraden, zei je dat niet? Ik ben heel benieuwd wat dat betekent.'

Vincent boog zich naar voren, als om zijn belangstelling te tonen. Ze besloot om hem te laten wachten. Hij moest echt betrokken zijn.

‘Ik zag dat je dat signeerdingetje aan het eind van de show deed,’ zei ze, terwijl ze zo vriendelijk mogelijk glimlachte. ‘Een kunstenaar signeert zijn werk kennelijk nog altijd.’

Hij keek even verward en moest vervolgens lachen.

‘Je bedoelt dat met die spijker? Ik weet het, het is ontzettend cliché. Maar wat moet ik zeggen? Het publiek verwacht dat ik dat ding signeer, dat is zo sinds dat tv-programma. En ik wil ze niet teleurstellen. Ze hebben tenslotte zowel tijd als geld in de avond gestoken.’

Vincent's schouders zakten naar beneden toen hij ontspande. Eerder was hij op zijn hoede geweest, maar nu niet meer. Voor zolang als het duurde.

‘Je had zopas gelijk,’ zei ze. ‘Ik zou hier niet zijn als het niet belangrijk was. We hebben namelijk een zaak die we niet begrijpen. Het is ons tot nu toe gelukt om de pers erbuiten te houden, maar het is vermoedelijk slechts een kwestie van tijd voordat je er iets over leest.’

Hij sneed een stukje van zijn hamburger af. Ze was onnoemelijk blij dat hij die met mes en vork at. Als hij de vette burger met zijn handen had beetgepakt, was ze weer weggegaan.

‘Sorry,’ zei Vincent, en hij wuifde met het stukje hamburger aan zijn vork, ‘maar wat heeft dat met mij te maken?’

In plaats van antwoord te geven, pakte Mina een beige envelop uit een map en haalde de foto's eruit. Ze bladerde tot ze er een had gevonden waarop het gehavende lichaam niet te zien was, maar alleen de kist waarin ze dat hadden aangetroffen en de zwaarden. Ze legde de foto boven op het stapeltje en klemde het met een paperclip vast. Vincent hoefde de andere foto's echt niet te zien.

‘Weet je wat dit is?’ vroeg ze, terwijl ze naar de foto wees.

Vincent's vork kwam een centimeter voor zijn open mond tot stilstand.

‘*Sword Casket*,’ zei hij. ‘Het wordt soms ook *Sword Box* genoemd. Maar wat... Hoe... Ik begrijp het niet.’

Het stukje hamburger verdween in zijn mond.

‘Ik ook niet,’ zei ze. ‘Of beter gezegd, we hebben een dader die ik niet

begrijp. Maar jij misschien wel, denk ik. Gezien... nou ja, wat je kunt. Dus ik wil je om hulp vragen. Laat ik het zo zeggen: de kist was niet leeg toen we die vonden. Het duurde een hele tijd voor we de zwaarden uit haar hadden gekregen.'

Vincent hield op met kauwen en werd zichtbaar bleek.

'We zijn geen stap verder gekomen met het slachtoffer,' ging Mina verder. 'De enige manier waarop ik denk dat we de dader kunnen vinden, is door te achterhalen hoe zijn of haar hoofd werkt. Ik wilde dat ik kon zeggen dat verminkte lichamen een ongebruikelijke vondst zijn, maar helaas is dat niet zo. Het is in elk geval niet zo ongebruikelijk als je zou willen. Maar in een goochelkist? Dat is nieuw. Wie komt überhaupt op zo'n idee? En waaróm? Daar kom jij in beeld. Ik heb je show gezien. Jij weet hoe mensen denken. Beter dan anderen. Help me te begrijpen wie dit is.'

Vincent leunde achterover en keek verbaasd.

'Maar daar hebben jullie zelf toch forensisch psychologen voor?' vroeg hij. 'Wat denken jullie dat ik kan toevoegen wat zij niet kunnen? Daderprofielen maken is niet bepaald mijn dagelijks werk.'

Hij dipte een paar patatjes in de mayonaise voordat hij ze opat.

'Zoals gezegd, je hebt verstand van de psyche én van goochelen. Onze forensisch psycholoog niet. Bovendien...'

Ze keek rond voordat ze zachtjes verderging.

'Bovendien was het laatste daderprofiel van onze forensisch psycholoog "een Griekse man van middelbare leeftijd in de hogere kringen". De schuldige bleek vervolgens een jonge Zweedse vrouw te zijn die in een magazijn werkte.'

Vincent kon nog net zijn servet voor zijn mond houden zodat hij de patat niet uitproestte.

'Het klinkt toch als een merkwaardig plan,' zei hij. 'Voor zover ik weet, houdt de politie niet bepaald van inmenging van burgers. En ik ben niet opgeleid tot profiler. Ik heb veel geleerd over hoe mensen in elkaar zitten, maar ik baseer mijn conclusies slechts op elementaire psychologie, eigen observaties en algemene statistische waarschijnlijkheden.'

'En wat dacht je dat forensisch psychologen doen?'

‘Maar ik ben entertainer. Niemand komt in de problemen als ik het tijdens een voorstelling bij het verkeerde eind zou hebben.’

‘Behalve jijzelf,’ zei ze. ‘Je vertrouwt zó op je eigen vermogen om anderen te lezen dat je bereid bent het risico te lopen een grote spijker door je hand te slaan.’

Hij glimlachte zwakjes.

‘En dat zou ik echt niet moeten doen,’ zei hij. ‘Maar oké. Hoewel ik mijn rol in dit geheel niet begrijp en ook niet snap waarom jullie bij mij komen.’

‘Wij...’ Mina aarzelde. ‘Ons team heeft een wat ongebruikelijke positie binnen de politie. We vallen buiten het gewone organisatieschema.’

‘Waarom?’

‘Nou, onze leidinggevende, Julia, is de dochter van het hoofd van de politie Stockholm en...’

‘Nepotisme?’

Ze werd nijdig en zag dat hij dat merkte.

‘Absoluut niet! Julia is bijzonder competent, een natuurlijk leider en het zou me niet verbazen als ze op een gegeven moment zelf politiechef wordt. Maar net als alle anderen binnen de politie is ze gefrustreerd over het feit dat het een stijf en log apparaat is. En het is eerder ondanks het feit dat ze de dochter van de politiechef is dat ze erin is geslaagd de leiding over te halen om een wat... onafhankelijker team samen te stellen, waar zij leiding aan geeft en waarin ze zelf ook operationeel actief is.’

‘Met de besten van de besten?’

‘Nou...’ zei Mina droog. ‘Dat is misschien te sterk uitgedrukt. *Beggars can't be choosers.*’

‘Een speciaal team zonder specialistische competentie?’ vroeg Vincent.

Mina begreep hem, maar wist niet goed hoe ze het moest uitleggen. Ze deed een poging.

‘Iedereen heeft zo zijn eigen talent. Maar mensen zijn mensen en er zijn duizenden redenen waarom een eenheid van de politie bereid is om een personeelslid uit te lenen.’

‘En waarom ben jij uitgeleend?’ vroeg Vincent met een zwakke glimlach bij zijn mondhoek.

‘Dat weet ik niet. Ik weet wel wat ik als politieagente te bieden heb. Ik ben stijfkoppig, gedreven en durf buiten de gebaande paden te denken.’

‘Maar?’ zei Vincent, en hij stak zijn hand uit om nog een patatje te pakken.

‘Maar het team waarin ik werkte, leek me lastig te vinden. Ik heb geen idee waarom. Ik had geen problemen met ze. Ik heb sowieso geen problemen met groepen. Groepen hebben problemen met mij.’

Ze schraapte haar keel en ging verder.

‘Mijn teamchef heeft in elk geval goedgekeurd dat we in deze zaak een externe adviseur in de arm nemen. Je kunt slechts een bescheiden vergoeding krijgen. Maar je mag wel deelnemen aan iets wat een verschil kan maken.’

‘Anders dan wanneer ik op het toneel sta, bedoel je.’ Hij schoof de foto’s terug. ‘Waarschijnlijk heb je “The Master Mentalist” verward met de werkelijkheid. Het spijt me dat je hier voor niets naartoe bent gekomen. Maar je moet één ding goed begrijpen. Zoals ik al zei ben ik entertainer. Ik vermaak mensen. De “meester-mentalist” is een personage, verder niets. Wat ik op het toneel doe, dat... dat blijft daar. Het is niet echt. Misschien lijkt het alsof ik unieke of speciale gaven heb, maar de waarheid is dat willekeurig wie dit kan leren. Je hebt het over het maken van een psychologisch profiel. En dan ook nog eens van een moordenaar. Ik weet niets van moordenaars. Nogmaals, er zijn mensen die dat voor hun werk doen. Mensen die, hoe noemde je het ook alweer? Die “een verschil kunnen maken”.’

Hij keek haar niet recht aan. Hier had ze niet op gerekend. Ze had gedacht dat hij zou zeggen dat hij geen tijd had of dat hij belangrijker dingen te doen had. Ze had zich erop voorbereid dat ze zijn ego zou moeten strelen. Maar ze had niet gedacht dat hij tegen haar zou liegen.

‘Ik begrijp het.’ Ze ging staan.

Tijd voor een nieuwe strategie.

‘Dan heb ik me vergist. Je bent alleen heel erg overtuigend op het toneel. Het spijt me. Het was maar een idee. Ik betaal de rekening en dan hebben we het er niet meer over. Volgens mij heb ik die op de bar laten liggen, bij de mensen uit Skåne.’

‘Helsingborg,’ zei hij vermoeid, en hij begon weer in zijn hamburger te prikken. ‘Helsingborg, om precies te zijn. Ze hebben een conferentie over elektriciteit en veiligheid. Je kunt het aan het logo op hun naamkaartjes zien. En ik zou ze niet storen als ik jou was. De lange vrouw die met haar rug naar ons toe staat, is net in gesprek geraakt met een man; het is het eerste gesprek vanavond waarbij ze zich niet onderdanig hoeft te gedragen en zich niet kleiner hoeft voor te doen dan ze is om te zorgen dat hij durft te blijven. Het is alleen jammer dat hij getrouwd is. Ik snap niet hoe mannen kunnen denken dat ze alleen door hun ring af te doen single lijken. Alsof je niet van verre al ziet dat ze getrouwd zijn. Maar goed. Die twee willen waarschijnlijk niet worden betrappt en zij ziet eruit alsof ze het nodig heeft.’

Mina deed haar best om haar glimlach te verbergen. Vincent leek zich niet bewust van wat hij zojuist had gezegd.

‘En je hoeft de rekening niet te betalen,’ zei hij ten slotte. ‘Dat heb ik al gedaan.’

‘Hoeveel treden zijn er van het toneel naar de greenroom in het theater van Gävle?’ vroeg ze snel.

Vincent keek onthutst op.

‘Acht,’ zei hij, ‘maar waarom vraag je dat?’

‘Het zijn er zeven. Als je tenminste niet een extra stap neemt om op een even aantal uit te komen.’

Vincent's mond viel open. Ze had zijn aandacht. Waarschijnlijk was hij het niet gewend dat anderen zijn eigenaardigheden opmerkten. Ze ging weer zitten en glimlachte nu openlijk.

‘Zoals gezegd,’ zei ze, en ze schoof de foto's weer naar hem toe. ‘Enig idee?’

‘Nou, goed dan,’ zei Vincent. ‘Jij wint. Eventjes.’

De bovenste foto was opzij gegleden en onthulde een stukje van de foto eronder. Ze was niet snel genoeg om Vincent tegen te houden toen hij die wilde bekijken.

‘Allemachtig!’ Hij vertrok zijn gezicht.

‘Ja. Dat kun je wel zeggen.’

Vincent keek met samengeknepen ogen naar de foto, als om geleidelijk aan de verschrikking te wennen.

‘Wat is dat?’ vroeg hij, en hij wees naar een voorwerp in een plastic zak die naast het lichaam lag.

‘Het horloge van het slachtoffer. De wijzerplaat is verbrijzeld terwijl de wijzers op drie uur stonden en dat lijkt samen te vallen met het moment van overlijden. Drie uur ’s middags dus.’

‘Nee, niet het horloge. Dát.’

Hij wees naar de lijnen die in de dij van de vrouw waren gekerfd, vlak onder het gat waar het zwaard naar binnen was gegaan. Twee lange lijnen die op een gelijkmatige afstand door drie kortere lijnen waren verbonden. In Mina’s ogen had het eruitgezien als een ladder.

‘Snijwonden,’ zei ze. ‘Van een mes of zo. Waarschijnlijk om het slachtoffer te terroriseren. Een voorproefje van wat zou komen.’

‘Het is uiterst precies gedaan,’ zei hij, ‘en heel anders dan het geweld waarmee het lichaam is doorboord. Ik denk niet dat het een marteling is. Ik denk dat die “ladder” een symbool is.’

‘Waarvan?’

‘Tja, in diverse godsdiensten komt een ladder voor; in de Bijbel heb je de Jakobs ladder, die naar de hemel gaat. Freud dacht dat de ladder met geslachtsgemeenschap te maken heeft. Vraag me niet waarom. Maar ik denk dat dit iets simpelers is.’

Hij draaide de foto een kwartslag en wees weer op de ingekerfde ladder, die nu op zijn kant lag.

Mina beseftte dat ze niet langer naar een ladder keek.

Ze keek naar het Romeinse cijfer drie.

Ze bleven alle twee een hele tijd zwijgen. Het geroezemoes van de mensen bij de bar overstemde haar gedachten.

‘Ik wil het eigenlijk niet vragen, maar...’ zei Vincent na een tijdje.

Mina knikte.

‘Ik weet wat je denkt,’ zei ze. ‘Of dit drie is. En waar één en twee dan zijn.’

Vincent kon zich 's ochtends altijd moeilijk oriënteren. Die seconden tussen slapen en wakker zijn, met alleen nog maar het gevoel van lakens tegen zijn huid, een zonnestraal die hem verblindde, de flauwe nasmaak van het slaaptablet. Geen kamer, geen plek, geen idee van tijd of waar in het universum hij zich bevond. Een paar tellen een gezegend vacuüm waarin hij alleen maar hoefde te bestaan.

Vervolgens drong de werkelijkheid zich langzaam op. Het geluid van rammelend servies. Een vogel die de winter trotseerde en zat te kwetteren bij de voedertafel die Maria had gebouwd. De stem van zijn zoon Aston, die omhoog- en omlaagging, binnen een paar tellen tussen vrolijk en razend wisselde.

Vincent kwam overeind en sloeg het dekbed open. Hij zette zijn voeten op de vloer. Eerst de linker. Hij trok zijn broek en het overhemd van gisteren aan; hij had de kleren alleen 's avonds gedragen en wilde ze straks toch in de was doen. Hij deed alsof het bovenste knoopje er niet was en maakte de andere zes vast. Zoals het hoorde. Hij begreep niet waarom alle overhemden zeven knoopjes hadden. Ze moesten door psychopaten zijn ontworpen.

Toen hij de keuken binnenkwam, zat iedereen aan tafel. Iedereen behalve Rebecka.

‘Zeg die tienerdochter van je dat ze moet komen ontbijten,’ zei Maria zonder hem aan te kijken.

Vincent probeerde zich de tijd te herinneren dat de woorden tussen hen niet bol stonden van onuitgesproken zinnen en verborgen betekenissen. Het lukte hem niet. Het leven, de dagelijkse werkelijkheid, de ruzies en het wantrouwen hadden dat wat er ooit was langzaam en onopvallend

geërodeerd. Het was onmogelijk om exact te bepalen wanneer het was gebeurd.

Maria sneed een appel in stukjes voor Aston, die driftig met zijn lepel door zijn yoghurt roerde. De groene thee in de mok naast haar was vermoedelijk allang koud. Benjamin was langzaam en nauwkeurig zijn twee eieren aan het pellen terwijl hij zijn best deed om de indruk te wekken dat hij nog altijd sliep. Eén bordje voor de schillen en een voor de eieren. Vincent klopte op Rebecka's deur.

'Rebecka? Kom, het ontbijt staat klaar!' riep hij tegen de deur.

Hij wist van tevoren al wat het antwoord zou zijn.

'Ik heb geen trek!' hoorde hij Rebecka's stem aan de andere kant.

'Je moet eten. Kom nu je kamer uit.'

Hij liep terug zonder op antwoord te wachten. Toen hij aan de keukentafel ging zitten, hoorde hij de deur achter zich opengaan. En met een klap weer dichtgaan. Benjamin keek geïrriteerd Rebecka's kant op, maar zei niets.

'Mamaaaa!' schreeuwde Aston plotseling. 'De stukjes zijn te groot! Je hebt te grote stukjes gesneden.'

Aston duwde het kommetje zo heftig naar Maria toe dat er wat yoghurt op tafel spatte.

'Nee hoor, lieverd, ze zijn net zo groot als anders. Kijk maar.'

Maria nam een van de stukjes tussen haar vingertoppen, die klieдерig werden van de yoghurt. Ze zag er geïrriteerd uit, maar Aston moest lachen.

'Mama! Je kunt yoghurt niet met je vingers eten!' zei hij. 'Dan ben je pas over honderd jaar klaar!'

'Ze zijn inderdaad aan de grote kant,' zei Vincent, en hij reikte naar het kommetje.

Hij pakte een mes en sneed de klieдерige appelstukjes klein. Hij keek met een schuin oog naar zijn echtgenote. Ze zag er nog altijd geïrriteerd uit toen ze haar vingers aflikte. Zou hij wat zeggen? Hij woog de voors en tegens af. Bij Maria wist je nooit of ze ervoor open stond of niet. Of ze de zender of de ontvanger had ingeschakeld. Soms gokte hij goed. Soms niet.

‘Kies je strijd,’ zei hij uiteindelijk zachtjes tegen haar. ‘Je thee wordt koud.’

Ze reageerde met een vernietigende blik. Kennelijk had hij verkeerd gegokt.

‘Ik wil dat mama snijdt,’ zei Aston, en hij sloeg met zijn handpalm op tafel. ‘Zij maakt mooiere stukjes.’

‘Je bent groot genoeg om zelf je appel te snijden,’ zei hij tegen Aston. ‘Dan worden ze precies zoals jij ze wilt hebben. Als wij snijden, wordt het zoals wij het willen hebben.’

‘Maar het is jullie taak om ontbijt te maken,’ zei Aston.

‘Wat ben je toch een klein kind,’ snoof Rebecka tegen haar broertje.

Ze ging met demonstratief gekruiste armen aan tafel zitten.

‘Durf je wel!’ schreeuwde Aston. Zijn gezicht was hoogrood van woede. ‘Je bent zélf een klein kind!’

‘Ik ben vijftien, jij negen; ik ben bijna twee keer zo oud als jij. Dus jij bent een klein kind.’

‘Néé!’

Aston kwam half overeind, maar Maria legde een hand op zijn schouder.

‘Rebecka is inderdaad ouder dan jij,’ zei ze. ‘Maar dat betekent alleen maar dat ze zelf haar appel moet snijden. Feit is dat ze alles zelf moet doen. Jij hoeft dat niet.’

Aston glimlachte breed toen Maria hem een knipoog gaf. Vincent wist dat zijn zoon zijn moeder verafgoodde; niets maakte Aston blijer dan het gevoel dat het Maria en hij tegen zijn grotere broer en zus was.

‘Wie eet er in godsnaam een appel bij het ontbijt?’ zei Rebecka. ‘Compleet gestoord.’

Vincent focuste op de appel. 19 stukjes, het werden er 38 als hij ze allemaal in tweeën sneed. Oneven werd even. Hij voelde zich rustig worden. Hij vond het een mooie symboliek. Dat wat niet gelijk was de kans had om dat wel te worden. Er was hoop. Hij was dol op zijn gezin, maar hij had moeite met de chaos die het met zich meebracht. Hij hield van orde. Structuur. Even getallen.

‘Hier, rakker.’

Vincent schoof het kommetje naar Aston, die zich even leek af te vragen of hij nog iets over de stukjes appel moest zeggen. Maar hij leek niet helemaal zeker te weten wat 'rakker' betekende, dus hij begon met een opstandige blik naar zijn vader te eten.

'Neem een boterham,' zei Maria smekend tegen Rebecka. 'Of wat yoghurt. Het maakt niet uit wat. Als je maar iets eet.'

'Bij mama hoef ik geen ontbijt te eten,' zei Rebecka, nog altijd met haar armen over elkaar. 'Zelf eet ze pas na twaalven. Periodiek vasten. Het is goed voor je lichaam om de spijsvertering tot rust te laten komen, onze lichamen zijn er niet op gebouwd om aldoor te eten, we eten veel te vaak. In de steentijd aten de mensen maar af en toe, en soms zaten er wel dagen tussen.'

'Dat zijn je moeders woorden, niet de jouwe. En we leven niet langer in de steentijd. Vincent, het is jouw dochter. Zeg er wat van.'

'Ze heeft gelijk,' zei Vincent, en hij schonk zichzelf een kop koffie in. 'Onze lichamen zijn niet afgestemd op de moderne kost en nieuwe studies tonen aan dat...'

Maria stond met een ruk van tafel op en nam haar bordje met een halve roggeboterham met avocado mee. Zoals altijd had ze er biologische kokosrasp op gestrooid. Per kilo net zo duur als goud, maar ontstekingsremmend, wat Maria als de bron van het eeuwige leven beschouwde.

'Mijn god. Het zou fijn zijn als je af en toe ook eens hielp,' zei ze. 'Natuurlijk moet Rebecka eten! Ze is een tiener in de groei, in haar lichaam moet van alles worden ontwikkeld, bij meisjes kan de menstruatie stoppen als ze niet eten...'

'Hè bah,' onderbrak Benjamin haar. 'Moeten jullie het over menstruatie hebben? Ik zit te eten, hoor.'

'Je bent negentien, Benjamin,' zei Vincent. 'Je kunt niet langer overgevoelig zijn voor lichaamssappen.'

Benjamin staaarde zijn vader aan. Vervolgens stond hij met het laatste ei in zijn hand op en liep naar zijn kamer, terwijl hij zijn hoofd schudde.

'Papa, wees niet zo'n asperger,' zei Rebecka droog en zakelijk.

'Dat mag je zo niet zeggen, Rebecka,' zei Vincent vermanend. 'Bovendien heet het tegenwoordig ASS, geloof ik.'

Maria negeerde hen en ging verder op de ingeslagen weg.

‘En dan aldoor maar moeten aanhoren hoe jouw moeder het doet,’ zei ze. ‘Rebecka, je moet begrijpen dat we in dit huis en in dit gezin ónze regels en gewoonten hebben. Hoe jullie het thuis bij Ulrika doen, is hier niet van belang.’

‘Uiteraard, tante Maria.’

Rebecka stond ook op en pakte een snee brood uit de broodmand. Ze hield hem demonstratief voor Maria omhoog, waarna ze naar haar kamer liep en de deur achter zich dichtsmeet.

‘Klaar! Dank je wel, mama! Nu ga ik de honden voeren.’ Aston schoof snel zijn stoel naar achteren en rende naar het aquarium in de woonkamer.

‘De hondsvíssen,’ riep Vincent hem na. ‘Het zijn Amerikaanse hondsvissen.’

‘Weet ik toch,’ antwoordde Aston, terwijl hij het water in het aquarium met vissenvoer bedekte. ‘Woef woef, hondjes!’

Vervolgens kwam hij weer naar de keuken, pakte zijn iPad die op het aanrecht lag op te laden, en rende ermee naar zijn kamer.

‘Vijf minuten, Aston!’ riep Vincent hem na. ‘Daarna moeten we ons aankleden om naar school te gaan. Vijf minuten!’

Maria leunde tegen het aanrecht en sloeg haar armen over elkaar als een onbewuste kopie van Rebecka.

‘Dat met “tante Maria” zegt ze alleen maar om mij te pesten.’

Vincent keek zijn vrouw niet-begrijpend aan.

‘Maar je bént toch haar tante?’ zei hij. ‘Jullie zijn zussen, jij en haar moeder. Waarom word je boos als Rebecka je daarop wijst? Het klopt toch?’

Hij snapte niet waarom ze zich druk maakte over objectieve feiten. Hij rekte zich uit om een snee roggebrood te pakken en verdeelde de boter gelijkmatig over de ene kant. Zonder oneffenheden en helemaal tot aan de rand.

‘Daar gaat het natuurlijk niet om,’ ging Maria verder. ‘Wil je nou echt beweren dat je het niet snapt? Mijn god, met wat voor robot ben ik eigenlijk getrouwd? Ze zegt het alleen maar om me te pesten.’

Hij fronste zijn voorhoofd. Hij wilde het heus begrijpen. Maar de logica in Maria's reactie was onbegrijpelijk. Een feit was een feit. Wat je gevoelsmatig van zo'n feit vond, was iets anders. Maar om het feit zelf kon je niet heen.

'Wie heb jij gisteren trouwens op een etentje getrakteerd?' vroeg ze op een totaal andere toon. 'Was dat Ulrika?'

Vincent keek verbaasd op. Hij had net een hap van zijn boterham genomen en moest eerst zijn mond leegkauwen voordat hij antwoord kon geven. Tien keer kauwen. Het werd bijna elf keer, maar hij kon zich nog net op het laatste moment inhouden.

'Waarom zou ik uit eten gaan met mijn ex?' vroeg hij.

'Ik heb het totaalbedrag van het restaurant in de bank-app gezien. En toen heb ik het bonnetje bekeken, het zat in je portemonnee. Je hebt iemand in Gävle op eten getrakteerd. Is ze in het hotel blijven slapen? Hebben jullie geneukt?'

Maria's stem was overgeslagen. Vincent vloekte inwendig. Hij had moeten weten dat dit zou gebeuren. Deze dans hadden ze al zo vaak gedanst. Maria's ongegronde jaloezie kon elk moment toeslaan – en tegenwoordig gebeurde dat steeds vaker. Het was een van de vele redenen waarom hun zogenaamde huwelijk langzaam uiteen dreigde te vallen.

'Er kwam iemand van de politie langs,' zei hij. 'Ze wilde een moordzaak bespreken waar ze mee bezig was.'

'Ha!' zei Maria, en ze lachte luid en geforceerd. 'Iemand van de politie? Een vrouw nog wel, hoe toevallig... Lieve Vincent, hoe dom denk je dat ik ben? Kun je niet iets beters verzinnen dan een politieagente? Die jóú over een zaak wilde spreken? Waarom zou iemand van de politie jou benaderen over een moord?'

'Omdat het...'

Maria onderbrak hem met een handgebaar.

'Je mag later bekennen wat er eigenlijk is gebeurd, nu moet je Aston naar school brengen.'

'Maar...'

Hij hield zijn mond toen hij zag dat Maria al onderweg was naar Astons kamer.

‘Aston!’ riep ze. ‘Opschieten nu! Leg de iPad weg! Jullie vertrekken over vijf seconden.’

Vervolgens liep ze verder het huis in, in de richting van de slaapkamer.

Vincent keek naar zijn boterham. De politieagente. Mina. Ze was sinds hun ontmoeting voortdurend in zijn gedachten. Een deel van hem hoopte dat ze weer contact zou opnemen. Zijn tanden hadden een klein botermuurtje gemaakt om de hap die hij uit zijn boterham had genomen. Hij pakte het botermesje, streek de boter weer glad en nam nog een hap, ter grootte van een zesde van de boterham. Zes delen was goed. Maar nu waren er nog maar vijf delen over. Minder goed.

In het uur dat ze samen hadden doorgebracht, had Mina blijk gegeven van een bijna griezelig vermogen om dwars door hem heen te kijken. Hij had zoals altijd geprobeerd De Mondaine Artiest te spelen. Hij gebruikte het masker vaak, het bood een goede bescherming wanneer hij journalisten en andere mensen ontmoette. Vaak vonden zij het ook prima. Het was de persoon die ze dachten te ontmoeten en daarom plaatsten ze er geen vraagtekens bij. Maar Mina had gezien dat hij de treden van de trap telde. Ze had gezien dat de etikettes van de flesjes in de greenroom niet dezelfde kant op stonden en had het gecorrigeerd. En ze had hem ongemerkt zover gekregen dat hij de klanten aan de bar analyseerde.

Dat was waarschijnlijk meer dan Maria en Ulrika ooit van hem hadden begrepen, en hij had toch met beiden een aantal jaren zijn leven gedeeld.

Hij at de rest van de boterham op terwijl hij elk deel telde. Op deel drie en één kauwde hij extra vlug.

Mina moest heel goede politieagente te zijn. Niet alleen was ze oplettend – al vond hij het zowel vleiend als verontrustend dat ze dingen waarvan hij dacht dat hij ze goed verborg zo makkelijk had kunnen zien – maar hij had haar ook begrepen. Wat niet gebruikelijk was; een feit dat Maria als eerste zou beamen. Mensen op het toneel aflezen en onder controle hebben was één ding. In die omgeving stuurde hij alle parameters. Maar in het echte leven waren andere mensen nog altijd een mysterie. Soms voelde het alsof hij ziek was geweest op de dag dat op school de gereedschappen voor sociale vaardigheden waren uitgedeeld.

Daarom speelde hij de rol van De Mondaine Artiest ook zo vaak hij maar kon. De artiest wist hoe je met anderen omging. Zelf had hij meestal geen flauw idee.

‘Aston!’ riep hij.

Zijn zoon kwam met een licht verwarde blik zijn kamer uit, de iPad nog in zijn hand. Hij was waarschijnlijk alweer vergeten dat hij naar school moest.

‘We gaan. Trek je jas en je schoenen aan.’

Vincent deed een gebreide, lichtgrijze hoody aan, terwijl Aston zijn moeder, die met zijn rugzak in haar hand naar de hal gesneld kwam, een dikke knuffel gaf en een kus terugkreeg.

Maar Mina was geen mysterie geweest. In elk geval niet zo’n groot mysterie als andere mensen. Hij had haar rituelen gezien. Hoe ze steeds met haar rechterhand haar haar uit haar gezicht had gestreken. Hoe ze had vermeden om meer oppervlakken aan te raken dan strikt noodzakelijk was. En hij had een Rubiks kubus in haar jaszak zien zitten. En niet zomaar een, maar een speedcube. Die extra makkelijk draaide en die je kon smeren.

Dus ja, het zou interessant zijn om haar nog een keer te ontmoeten. Tegelijk hoopte hij dat ze niets van zich liet horen. Hij had niet bepaald zin om betrokken te worden bij iets waarvan hij gegarandeerd nachtmerries zou krijgen. Zijn wereld was zo al broos genoeg. Er hoefden geen verminkte lichamen aan toegevoegd te worden.

De douchestraal was net als anders zo heet dat die haar huid bijna schroeide. Mina's lichaam reageerde met felrode vlekken, maar ze voelde zich er schoon en onbezoedeld door. Het hete water gaf haar het gevoel dat ze alle micro-organismen doodde. Ze veranderde zichzelf in een glad canvas, zonder onreinheden, zonder vuil. Dat was heerlijk.

Als ze onder de douche stond voelde ze zich sterk. De dagen dat ze vrij was, kon ze er uren van genieten, tot haar huid op een knalrode rozijn leek. Maar vandaag had ze geen rust om er langer dan tien minuten onder te blijven. Haar gedachten bleven maar malen.

Vincent Walder. Mina wist nog altijd niet of ze zijn kennis nodig had, of hij beter was dan hun forensisch psycholoog. Het was een gok en dat was eigenlijk niets voor haar; misschien kostte dit de politie alleen maar tijd en middelen. Het zou ook kunnen dat de rest van het team haar voor gek verklaarde. Maar gedane zaken nemen geen keer en de tijd zou leren of hij iets kon bijdragen. Vincent was bovendien een harde noot om te kraken; de Vincent die ze had ontmoet was niet de hele waarheid. Hij had meer kanten. Waar ze echter wel zeker van was, was dat ze zijn neerbuigende houding niet nodig had. Hij had haar rietje gezien. De vraag was wat hij nog meer had opgemerkt. Aan de andere kant had hij er niets van gezegd en kon zij niet weten hoe hij dacht. Maar als hij haar zelig ging vinden of liet merken dat hij medelijden met haar had, net als alle anderen, dan wilde ze zijn hulp niet. Dan moest Julia zelf maar naar iemand op zoek gaan.

Mina draaide de kraan dicht, stapte voorzichtig het bad uit en droogde zich zorgvuldig af met een schone handdoek. De handdoek was op negentig graden gewassen, met zowel wasmiddel als bleekmiddel, en

rook net zo schoon als haar huid. Maar ze wist dat dat schone gevoel slechts tijdelijk was. Als ze binnenbleef hield het zo'n 24 uur aan, maar zodra ze de deur uitging, hulde de buitenwereld haar in haar vieze deken.

Ze trok de kleren aan die ze had klaargelegd voordat ze onder de douche stapte. Een slipje, een witte sportbeha, een wit t-shirt, een spijkerbroek en zwarte sokken. Het was een nieuwe slip, de gebruikte had ze al weggegooid. Het had geen zin om zelfs maar te proberen haar slipjes te wassen, geen bleekmiddel ter wereld kon haar een fris gevoel geven als ze eenmaal waren gebruikt. Maar ze had een winkel gevonden waar ze voor slechts tien kronen per stuk grote partijen eenvoudige, katoenen slipjes kon kopen, wat ze als noodzakelijke en overkomelijke kosten beschouwde.

Ze was vroeg wakker geworden en had nog een heel uur voordat ze naar haar werk moest. Haar maag knorde. Ze trok een keukenla open en keek naar het doosje met dunne wegwerphandschoenen dat daar lag. Ze wist dat ze ze niet nodig had. Niemand was dodelijk ziek geworden door een yoghurtpak beet te pakken. Ze wist het. Maar alleen al bij de gedachte de koelkast te moeten openen zonder ook maar enige bescherming tussen haar en de etenswaren, kreeg ze een knoop in haar maag.

Met een zucht pakte Mina een paar handschoenen en trok ze aan, zorgvuldig, zodat ze niet per ongeluk scheurden. De collega's op het politiebureau lachten om wat ze haar wanen noemden. Maar toen zij met Kerstmis allemaal last hadden gehad van buikgriep, was zij de enige die gezond had weten te blijven. Toen had niemand gelachen.

Vervolgens opende ze de koelkast, scande snel de mogelijkheden en besloot dat het vanillekwark werd. Ze inspecteerde de verpakking om te kijken of de sluiting nog intact was en deed die voorzichtig open. Nadat ze het bakje op tafel had gezet, pakte ze een schone theelepels, waste die af, nam een fles handgel van het aanrecht, drukte een druppel op de lepel en wreef zorgvuldig elke millimeter in. Ze visualiseerde hoe het desinfectiemiddel alles doodde. Bacteriën. Virussen. Gore deeltjes die haar lichaam konden binnendringen.

Dat hoefje niet te doen. Hij is schoon. Je hebt hem net afgewassen.

Vermoedelijk. Maar hoe kon ze zeker weten dat ze alle bacteriën had

verwijderd als ze de lepel niet desinfecteerde? Ze zou hem tenslotte in haar mond stoppen. Bij die gedachte greep ze weer naar de handgel.

Laat die fles los. Nu ben je manisch. De lepel. Is. Schoon. Laat. Los.

Maar ze kon het niet. Ze voelde de tranen branden toen ze het plastic tuitje opende en er een nieuwe druppel uit drukte. Ze wilde het niet. Maar ze moest. Ze wreef de desinfecterende handgel op de lepel alsof ze er een gat in wilde maken.

Nadat ze aan de keukentafel was gaan zitten, keek ze een hele tijd naar het kleine plastic bakje met kwark. Ze probeerde niet te denken alle mensen die de verpakking hadden vastgehouden, die de inhoud en het bakje hadden aangeraakt, ze probeerde niet te denken aan de miljarden bacteriën die op de handen van die mensen hadden gekrioeld, en ze probeerde zichzelf voor te houden dat de fabriek net zo zorgvuldig was in schoonmaken als zijzelf. Hoewel ze daaraan twijfelde. Maar ze moest toch iets eten. Ze moest nu echt ophouden.

Met een vies gezicht bracht ze de lepel naar haar mond nadat ze die in de kwark had gestoken. Na een paar happen was de smaak van de handgel gelukkig weg en proefde ze alleen nog maar kwark. Ze vond het knap van zichzelf dat ze alles had opgegeten. Elke maaltijd, elke hap die ze nam, was een overwinning. Nadat ze de kwarkverpakking en de plastic handschoenen had weggegooid, zette ze koffie. Dat ging beter; waarom wist ze niet. Maar ze maakte de koffiemok wel met handgel schoon voordat ze hem gebruikte.

Nog een halfuur voordat het tijd was om te vertrekken. Ze zou nog even wat kunnen schoonmaken. Dat was geen manie, dat was gewoon gezond verstand. Ze had sinds gisteren niet meer schoongemaakt. Ze pakte een grote emmer vol schoonmaakmiddelen en toebehoren uit het kastje onder het aanrecht. Alles was er. Glasreiniger, zeep, bijtende soda, allesreiniger, fornuisreiniger, afwasmiddel, nog meer desinfecterende handgel, toiletreiniger, staalwol, vaatdoekjes, microvezeldoekjes, borstels, sponzen... Schoonmaakartikelen zoals doekjes en borstels gebruikte ze uiteraard maar één keer, daarna gooide ze die weg. Maar ook voor dat soort spullen had ze een winkel waar ze hele partijen voor een groothandelsprijs kon kopen. In de kleine kamer, die eigenlijk een

werkkamer was maar als voorraadkast fungeerde, had ze een heleboel dozen met nieuwe spullen.

Toen ze klaar was met schoonmaken, voelde ze zich warm en bezweet. Ze snoof onder haar armen en wilde meteen dat ze dat niet had gedaan. Over tien minuten moest ze al weg. Julia had haar gevraagd om Vincent zo gauw mogelijk aan de rest van het team voor te stellen. Ze wilde hem nog één dag geven. Maar hij moest snel beslissen of hij wel of niet meedeed. Ze hoopte dat hij haar wilde helpen. Dat hij hen wilde helpen. De mentalist had haar nieuwsgierigheid gewekt, ondanks al zijn hoekigheid. Ze keek op haar horloge. Er was nog genoeg tijd om vlug even te douchen. En schone kleren aan te trekken.

‘Mag ik zelf kiezen wat ik wil?’ vroeg Steffo Törnquist, terwijl hij naar de voorwerpen voor hem op tafel wees.

Vincent knikte naar de presentator. Hij knipperde tegen het licht van de sterke lampen in de studio van de ontbijtshow van tv4. Hij zou er ondertussen aan gewend moeten zijn, want dit was allerminst de eerste keer dat hij hier was. Maar op de een of andere manier schenen ze hem altijd recht in de ogen.

Hij leunde achterover op de bank en deed net of hij ontspannen was. Probeerde de foto’s te vergeten die de politieagente, Mina, hem vorige week had laten zien. Ze hadden sindsdien geen contact meer gehad. Misschien had ze hem al afgeschreven. Hij had tenslotte zijn uiterste best gedaan om uit te leggen dat hij helemaal niet geschikt was om haar te helpen. De verantwoordelijkheid was te groot. Toch kon hij het niet nalaten om zich af te vragen welke methode ze gebruikte om de kubus op te lossen.

Focussen, Vincent.

Hij moest hier zijn. In het nu. Dit was tenslotte een live-uitzending.

‘Wat je maar wilt,’ zei hij, ‘zolang je er maar niet te veel over nadenkt. Het belangrijkste is dat het goed vóélt.’

Steffo keek naar voorwerpen op tafel. De autosleutel van zijn collega Jenny Strömstedt, een kaneelbolletje dat Vincent had geleend van de ontbijttafel die voor de gasten klaarstond, Steffo’s mobiele telefoon en een versleten, leren portemonnee met een afbeelding van Che Guevara. Het laatste voorwerp had Vincent er zelf neergelegd.

‘Ik neem die,’ zei Steffo, en hij pakte de portemonnee. ‘Die voelt... Ik word er om de een of andere reden blij van.’

‘De portemonnee dus,’ zei Vincent. ‘Zou je zeggen dat je uit eigen vrije wil hebt gehandeld?’

‘Absoluut,’ zei Steffo lachend. ‘Ik had willekeurig wat kunnen pakken.’

‘Dat kaneelbolletje ziet er bijvoorbeeld superlekker uit,’ zei Jenny met een knipoog naar de kijkers.

‘Willekeurig wat, uiteraard,’ zei Vincent met een scheef glimlachje, en hij knikte naar een briefje op tafel.

Voordat het experiment begon, had hij het aan Steffo gegeven. Steffo vouwde het open en keek wat erop stond. Vervolgens fronste hij zijn voorhoofd en schraapte zijn keel. Hij kwam met zijn hand tegen de microfoon, waardoor het geluid begon te kraken.

‘Lees eens voor,’ zei Jenny.

Maar Steffo reikte haar het briefje aan. Jenny las het bericht met haar duidelijkste presentatorstem voor.

‘Mijn handelen zal altijd door twee dingen worden gestuurd: mijn eigen voorkeuren en waarden, en de invloed van anderen. De combinatie hiervan zorgt ervoor dat ik met negentig procent zekerheid de portemonnee zal kiezen, al weet ik zelf niet waarom.’

Jenny keek met een schuin oog naar Steffo, die uitermate gegeneerd keek. Vincent nam een slok water. Jenny draaide zich om naar de camera, waarachter een cameraman verbluft zijn hoofd schudde.

‘Voor degenen van jullie die zojuist hebben ingeschakeld: Vincent Walder is weer bij de ontbijtshow te gast om ons iets over onze hersenen te vertellen – of misschien om ze vooral in verwarring te brengen.’

Vincent zag zichzelf op een monitor naast de camera. Er stonden rode cijfers onder, die aftelden. Nu stond er 04.14. Hij had ruim vier minuten over om uit te leggen hoe dat wat hij zojuist had gedaan in zijn werk was gegaan. 414. De vierde, de eerste en de vierde letter van het alfabet waren DAD. Papa. Als vader had hij Aston misschien niet mee moeten nemen naar de uitzending, maar het negenjarige jongetje leek het naar zijn zin te hebben tussen de broodjes en het sinaasappelsap in de koffiekamer. Hopelijk kwamen ze niet al te laat op school.

‘Maar... bedoel je dat onze handelingen door dingen kunnen worden gestuurd waarvan we niet op de hoogte zijn?’ vroeg Steffo. ‘Hoe kan het

dat ik mijn eigen voorkeuren en waarden niet weet?’

Hij klonk bijna verontwaardigd. Vincent was heel even totaal in verarring. Toen waren zijn gedachten weer terug in de tv-studio.

‘Je kent niet noodzakelijkerwijs ál je waarden,’ legde hij uit. ‘Er kunnen bijvoorbeeld traumatische dingen in je jeugd zijn gebeurd, die er onherroepelijk toe leiden dat je als volwassene op een bepaalde manier handelt. Je weet niet dat je volgens een patroon handelt, maar eigenlijk is het heel voorspelbaar als je de omstandigheden kent.’

‘Maar is het echt zo simpel?’ vroeg Jenny. ‘Als ik van een fiets val, zal ik toch niet altijd een hekel houden aan fietsen?’

‘Nou, dat mag je inderdaad hopen,’ zei Steffo grinnikend, ‘zo vaak als jij je al aan de meubels hier in de studio hebt gestoten. En zelfs een keer de hele studio bijna in de fik hebt gestoken.’

Jenny wierp hem een kille blik toe. Steffo doelde natuurlijk op de keer toen ze tijdens de uitzending cheese puffs had willen bakken en die in brand waren gevlogen. De clip was wereldwijd viraal gegaan.

‘Als iemand in een blauwe Audi je aanrijdt, schijn je echter nog heel lang een stressreactie te hebben als je een blauwe auto ziet,’ zei Vincent. ‘Maar het hoeft natuurlijk niet altijd zo dramatisch te zijn; het is voldoende als er sterke gevoelens bij betrokken zijn.’

Nog een minuut. Hij moest voortmaken.

Focussen.

‘Zoals toen ik meedeed met *Let’s Dance*,’ zei Steffo. ‘Man, wat was dat leuk. Dat zijn sterke gevoelens. Vooral het finalenummer. Ik herinner me het alsof het gisteren was.’

‘Niet weer, hè?’ zei Jenny, en ze sloeg haar ogen ten hemel.

Vincent beseftte dat hij Steffo precies had waar hij hem wilde hebben.

‘Nu komen we bij de kern van de zaak,’ zei hij. ‘Sterke positieve gevoelens, die gekoppeld zijn aan details die je van die ervaring herinnert. Details die nog altijd de blijde gevoelens kunnen oproepen, waardoor je je ertoe aangetrokken voelt. Steffo, herinner je je wat je aan had tijdens dat dansnummer?’

‘Absoluut, een wit t-shirt met...’

Steffo viel stil en sperde zijn ogen wijd open.

‘Je maakt een grapje.’

‘Wat?’ vroeg Jenny. ‘Wat is er?’

De klok onder de monitor stond op 00.10. Nog tien seconden voordat het tijd was voor reclame. Vincent had het perfect getimed.

‘Een wit t-shirt met een afbeelding van Che Guevara,’ zei Steffo, en hij hield de portemonnee omhoog zodat de camera ter afsluiting kon inzoomen op de sticker met de Cubaanse rebel.

‘Is het dan zo makkelijk?’ vroeg Jenny onthutst.

Vincent glimlachte.

‘Soms.’

Eén seconde nadat hij strak naar de camera had gekeken, werd de uitzending onderbroken voor reclame. Je kon zeggen wat je wilde, maar televisie maken kon hij in elk geval.

‘Dank jullie wel,’ zei hij met een glimlach, en hij legde zijn hand op Steffo’s bovenarm. ‘De portemonnee mag je houden.’

Vincent liet de presentatoren lachend achter. Nu maar hopen dat Aston op zijn minst een half broodje voor de overige gasten van vandaag had overgelaten. Terwijl hij naar de koffiekamer liep, pakte hij zijn telefoon om het geluid aan te zetten, dat tijdens de uitzending uit had gestaan. Een melding op het scherm. Drie gemiste oproepen. Allemaal van Mina.

Ze liep de smalle trap af en kwam uit in een korte gang. Aan de ene muur hingen spiegels met kleine make-uptafels. De gang eindigde in een grote ruimte, waar twee banken om een tafel met schaaltes fruit en snoep stonden. Een koelkast met een glazen deur zat barstensvol flesjes koolzuurhoudend water.

‘Volgens mij zei je de vorige keer dat het backstage off limits was,’ zei ze.

‘Voor mensen die ik niet ken, ja,’ zei Vincent. ‘De sterke arm der wet is een andere zaak.’

Mina keek om zich heen.

‘Wat gezellig is het hier,’ zei ze. ‘Ik dacht dat kleedkamers erg aftands waren; ik had verwacht dat er op de muren was gekliederd en dat het naar oud bier zou stinken.’

De waarheid was dat ze had overwogen om nee te zeggen toen Vincent voorstelde in de kleedkamer van Rival af te spreken, waar hij in Stockholm zijn voorstelling zou geven. Ze had zowel plastic handschoenen als een stoelbeschermer bij zich, die ze zo nodig elk moment tevoorschijn kon halen.

‘Dat soort kleedkamers heb je ook,’ zei hij. ‘Maar ik dacht dat je het hier leuker zou vinden. Die van Rival behoren tot de mooiste van de stad. En omdat we ons in principe ónder het toneel bevinden, hoeven we niet bang te zijn dat iemand ons kan horen.’

Hij had gelijk. De kleedkamer zag er schoongemaakt en recentelijk gerenoveerd uit. Ze zuchtte opgelucht en ging op een bank zitten. De vering verraadde dat ze een van de eersten was die erop plaatsnam. Op deze bank hadden nog geen groupies gezoend met de drummer van de band. Ze had de stoelbeschermer niet nodig.

‘Wat fijn dat je wilde afspreken,’ zei ze. ‘Heb je al besloten of je ons komt helpen? Ik zou je zo snel mogelijk aan de rest van het team willen voorstellen, het liefst morgen al. Ik had bedacht dat je dan over de snijwonden zou kunnen vertellen waarvan je besepte dat het een nummer was.’

Vincent keek haar verbaasd aan.

‘Maar dat hadden jullie toch ook wel door?’

‘Wij hebben... naar andere dingen gezocht. We hebben vooral geprobeerd het slachtoffer te identificeren, om op die manier de dader te vinden. Maar zoals ik je in Gävle al vertelde, komen we daar geen steek verder mee. Dat er op het lichaam van het slachtoffer een soort... symbool zou zitten, is een beetje sciencefiction voor ons.’

Vincent zuchtte. Er trok iets over zijn gezicht. Alsof hij zich afsloot.

‘Zoals ik al zei. Ik heb vermoedelijk niet de juiste competenties,’ zei hij. ‘Sciencefiction. Hm. Je hebt ongetwijfeld gelijk. Dan hebben jullie me niet nodig. Wil je een snoepje?’

Hij schoof een van de schaaltes haar kant op. Ze zag dat alle snoepjes verpakt waren. Ook wanneer de onhygiënische handen van vreemden in het schaalte hadden gegrabbeld, dan was het snoep zelf nog altijd beschermd. Ze vroeg zich af of Vincent expres om dit soort snoep had gevraagd. Of hij haar al zo goed had geanalyseerd. Of hij op de hoogte was van haar wanen. Als hij net zo was als de meeste anderen zou het niet lang duren voordat de eerste sneer kwam. Het was net alsof mensen zich niet in konden houden. Ze hoopte dat hij anders was. Tegelijk vond ze het een bijzonder onprettig idee dat een vreemde haar als een open boek kon lezen.

Op de bodem van het schaalte lag een Dumle-toffee. Haar favoriete snoepje. Maar het lag te ver onderin. Voordat ze erbij kon, zou haar hand veel te veel snoepjes moet aanraken die anderen konden hebben beetgepakt. Ze keek verlangend naar de toffee. Vervolgens sloeg ze zijn aanbod met een hoofdbeweging af.

‘Ik denk niet dat je het mis hebt wat die snijwonden betreft,’ zei ze. ‘Daarom wil ik graag dat je de anderen ook ontmoet. Omdat ik denk dat je gelijk hebt. We hadden dat getal misschien zelf moeten zien. Maar dat hebben we niet. We hebben je nodig.’

Hij keek haar zwijgend aan. Ze hoorde het geroezemoes van het publiek dat de zaal boven hen begon te vullen. Over twintig minuten ging het doek op. Dan zou Vincent in de hoedanigheid van The Master Mentalist achthonderd mensen charmeren en schokken. Hij zou hun gedachten manipuleren en hun gedrag met fingerspitzengefühl sturen, totaal in controle lijken. Het was moeilijk te geloven dat de man tegenover haar dezelfde persoon was. Zoals hij daar op de bank zat, leek hij bijna zenuwachtig.

‘Ik wil graag proberen je te helpen, als ik dat kan,’ zei hij ten slotte. ‘Maar ik functioneer niet zo goed in een groep. Het is maar dat je het weet.’

Tja, maar wie deed dat wel? Een team was niet meer dan een aantal vreemden die dachten dat ze je kenden omdat je op dezelfde plek werkte. Mina had nooit begrepen waarom mensen altijd maar weer moesten vertellen wat ze in het weekend hadden gedaan of hoeveel tanden hun kinderen hadden gekregen. Alsof dat interessant was.

‘Het overleg is morgenvroeg om negen uur op het politiebureau.’ Ze ging staan. ‘Ik kom je bij de hoofdingang ophalen. Nu mag je je op je publiek richten. Ze klinken een beetje ongeduldig.’

Geamuseerd keek Vincent met een schuin oog naar het plafond. Ze kon aan hem zien dat de meester-mentalists terug was.

‘Ik zal ze wat discipline bijbrengen,’ zei hij. ‘Trouwens. Hier.’

Hij pakte iets van de koelkast en gaf het haar aan. Een zak Dumletoffees. Ongeopend.

‘Ik zie je morgen,’ zei hij.

Het politiebureau lag op Kungsholmen, aan de Polhemsgatan, en was duidelijk aangegeven met grote informatieborden bij de entree. Het was guur en de lucht was grijs, alsof die dreigde met neerslag. Natte sneeuw, die in regen zou veranderen voordat die de grond bereikte. Maart was niet Vincents favoriete maand. Terwijl hij zijn armen om zijn lichaam sloeg om warm te blijven, bestudeerde hij de mensen die naar binnen en naar buiten liepen. Telkens als het niet Mina was, was hij teleurgesteld. De vlinders in zijn buik weigerden om tot bedaren te komen. Hij wist niet hoe welkom hij eigenlijk in dat politieteam was. Of hij überhaupt welkom was. Het risico om buitengesloten te worden nog voordat hij was opgenomen, zorgde ervoor dat de vlinders bijna een soort krijgscans in zijn onderste regionen uitvoerden.

Uiteindelijk kwam Mina door de glazen deuren naar buiten. Vandaag gekleed in een rode coltrui. Die kleur stond haar goed, dat ontging hem niet. Dramatisch maar toch op de een of andere manier ingetogen. Natuurlijk begreep hij dat een deel van wat hij voelde, werd veroorzaakt doordat de kleur rood automatisch een adrenalinestoot in hem teweegbracht, zoals dat al honderdduizenden jaren bij de mens gebeurde. Want bloed was rood. Boze gezichten waren rood. Meer adrenaline in je lichaam zorgde ervoor dat je in zo'n situatie makkelijker op de vlucht kon slaan.

‘Ik vroeg me net af waar je was,’ zei ze. ‘Waarom sta je buiten? Overweeg je om ervandoor te gaan?’

‘Onder andere.’

Ze wierp hem een geamuseerde blik toe en hij merkte dat niet alleen het stresshormoon cortisol in zijn lichaam aanzienlijk toenam, maar ook

de stof die een lekker gevoel gaf, dopamine. Tegelijk was er een verhoogde afgifte van serotonine, waardoor zijn hersenen op volle toeren draaiden en zijn testosterongehalte met veertig procent toenam. Het was een hormonencocktail waarvan werd gezegd dat als die door twee personen werd ervaren, er chemie tussen hen was. De mensen moesten eens weten hoe treffend die benaming was. Geen enkele onderzoeker wist waarom het gebeurde, maar ze waren het er allemaal over eens dat het bestond. Hij vroeg zich af of zij hetzelfde voelde. Want de waarheid was dat ervandoor gaan nooit een optie was geweest. Daarvoor was Mina veel te interessant.

‘Je hebt al duizenden keren voor onbekende mensen staan praten,’ zei ze. ‘Dit is precies hetzelfde. Kom nou maar.’

Vincent keek nieuwsgierig rond terwijl Mina hem routineus door de gangen van het politiebureau loodste. Het zag er ongeveer zo uit als hij had verwacht. Statig. Kleine kantoren met stapels papieren en rijen ordners, plus een open kantoortuin met scheidingswanden tussen de bureaus en hier en daar een mok met de tekst POLITIE erop.

Mina bleef staan bij een grote, glazen deur met een gordijn aan de binnenkant. Ze aarzelde.

‘Wat dacht je ervan? Klaar om je in het hol van de leeuw te begeven?’

Net zoals een lezing. Niets om je zorgen over te maken. Als hij zenuwachtig was, zou hij Mina’s coltrui de schuld geven. En de verhoogde cortisolproductie.

Vincent zag plotseling dat zij ook zenuwachtig was. Hij vermoedde dat het kwam doordat het nog niet helemaal duidelijk was welke rol hij zou spelen of hoe hij een bijdrage kon leveren, en dat ze daarom niet goed wist wat ze tegen haar collega’s moest zeggen. Een zeer logische zorg. Maar het had geen zin dat ze beiden zenuwachtig waren. Hij zocht naar woorden om haar gerust te stellen.

‘Je hebt gelijk, het is net als spreken tegen willekeurig welke andere groep,’ zei hij. ‘Het gaat eigenlijk alleen maar om de groepsdynamiek. Bestaande groepen reageren altijd op een nieuw element. Een van de mensen die veel onderzoek heeft gedaan naar het begrip “groep”, was

Freud. Hij beschreef wat hij de “groepsziel” noemde, een soort collectief bewustzijn dat in een groep ontstaat. De theorie is dat de groep de neiging heeft om anders te handelen dan de deelnemers ieder voor zich zouden doen.’

Mina staaarde hem aan.

‘En dat vertel je me omdat...?’ vroeg ze.

‘Nou, ik gebruik zelf aardig wat groepspsychologie tijdens mijn shows,’ zei hij. ‘Een groot publiek reageert anders dan wanneer ik voor één persoon zou optreden en die factor kan ik gebruiken om mijn publiek een bepaalde kant op te sturen. Voor het grootste deel leun ik op de veldtheorie van Kurt Lewin. Die is gebaseerd op drie sleutelvariabelen. Energie, met andere woorden dat wat daden veroorzaakt en motiveert. Spanning, dus het verschil tussen iemands doel en de huidige toestand, en de fysieke of psychologische behoefte waardoor de innerlijke spanning wordt opgeroepen.’

Mina staaarde hem nog altijd aan en schudde haar hoofd. Maar hij zag dat ze niet langer zenuwachtig leek. Aandacht afleiden was de meest eenvoudige truc in zijn gereedschapskist. Maar meestal werkte die wel. In beide richtingen bovendien, besepte hij. Zijn eigen zenuwen waren ook gekalmeerd. Niet helemaal, maar voldoende.

‘Welke functies zijn er in het team?’

‘Niet relevant,’ zei Mina kortaf. ‘De organisatie van de politie is ingewikkeld en het zou een heleboel tijd kosten om het je uit te leggen. Een van de redenen waarom dit team is gevormd, is juist dat we de gebruikelijke hiërarchieën doorsnijden. Julia is de baas, dat is het enige wat je hoeft te weten.’

Ze opende de deur en stapte naar binnen. Drie paar ogen werden op hen gericht. Het hadden er vier moeten zijn, maar een van de mensen in de zaal sliep.

‘Hallo, allemaal. Dit is Vincent Walder. Zoals Julia heeft verteld zal Vincent als adviseur bij bepaalde delen van het onderzoek aanwezig zijn.’

Een compacte stilte. Een licht gesnurk van de man die sliep. Vincent realiseerde zich dat het raar was om tijdens werkoverleg te slapen en nam de mogelijke verklaringen in gedachten door. Vermoedelijk leed de man

aan narcolepsie of was hij net vader geworden. Dat laatste was statistisch gezien een stuk waarschijnlijker. Een spuugvlekje op zijn schouder gaf de doorslag.

‘Hallo,’ zei Vincent aftastend.

Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Mina onrustig stond te trappelen. Zelf was hij ondertussen helemaal kalm. Hij stond in de werkstand. Dit was zijn domein. Hij hoefde alleen maar de sleutel tot de mensen om de tafel te vinden en zijn eigen plek in de groepsdynamiek te ontdekken. Dan kwam alles goed.

‘Zoals Mina al zei, heet ik Vincent. En ik ben mentalist. Dat betekent dat ik voor mijn werk onderzoek hoe je de menselijke psyche en het gedrag van mensen kunt manipuleren. Wat natuurlijk pas lukt als je relatief goed weet hoe mensen in elkaar zitten. Ik ben echter geen psycholoog of therapeut, ik gebruik mijn kennis voornamelijk om anderen te vermaken.’

Een iets te gebruikte man met onopvallende highlights in zijn haar snoef. Hij zag er goed uit, maar op een manier die wees op een zekere wanhoop over het ouder worden. In combinatie met een veel te hoog zelfbeeld. Wat ook werd verraden door zijn overhemd, waarvan een knoopje te veel open was. Rode uitslag op het zichtbare deel van zijn borstkas onthulde dat hij zich recentelijk had laten waxen. Vincent vermoedde echter dat het relatief makkelijk was voor de man om zijn opgeblazen zelfbeeld door een grote hoeveelheid vrouwen bevestigd te krijgen. Hij had de zelfverzekerdheid van iemand die niet om toestemming hoefde te vragen om te krijgen wat hij wilde hebben. Een goed ontwikkelde *pectoralis major* hielp daar ongetwijfeld bij. De grote borstspier. Eigenlijk was dat wel grappig. Dat beide seksen grote borsten bij de andere sekse aantrekkelijk vonden. Maar om totaal andere redenen. Grote borsten bij vrouwen wezen op het vermogen om nakomelingen te voeden. Goed ontwikkelde borsten bij een man wezen op de kracht en vaardigheid om zich te verdedigen. Tenzij het van die *manboobs* waren, natuurlijk. Die waren iets totaal anders.

‘Sorry,’ zei Mina, en ze onderbrak hem in zijn gedachten. ‘Ik heb nog niet iedereen voorgesteld.’

Ze wees met haar hand en begon met de man met het hoge zelfbeeld. ‘Dat is Ruben Höök. Naast hem zit Christer Bengtsson, onze grand old man.’

‘Nou, zo oud ben ik ook weer niet,’ pruttelde Christer.

Vincent verborg een glimlach. Voor Christer was het glas zichtbaar halfleeg. Vincent wist niet welke teleurstellingen bepalend waren geweest voor de kijk van de oudere politiemans op het leven, maar hij vermoedde dat het om een selffulfilling prophecy ging. Geen ring aan zijn vinger. Waarschijnlijk leefde hij alleen. Een aanzienlijke tailleomvang en een wat ingespannen ademhaling wezen op veel fastfood en weinig beweging. Geen huisdieren die je uit moest laten, met andere woorden. Drukinkt op zijn vingers. Hij las zijn krant nog altijd op papier in plaats van op internet. Vincent durfde er wat onder te verwedden dat er thuis bij Christer nog steeds een onbruikbare bakelieten telefoon met een draaischijf stond.

‘En als iemand Peder even wakker wil maken?’

Mina zei het zonder een verwijtende klank in haar stem. Peder was blijkbaar een geliefde collega, wat vermoedelijk ook betekende dat hij een sympathiek mens was. Anders zouden ze het niet tolereren dat hij tijdens het overleg sliep, hoeveel kinderen hij thuis ook had.

‘Peder! Wakker worden!’

Ruben schudde de man ruw door elkaar, die slaapdronken rechtop ging zitten.

‘Huh? Wat?’

‘Hier,’ zei Mina, en ze zette een Red Bull voor hem neer.

Ze kreeg een dankbare blik terug.

‘En dit is Peder Jensen.’

Mina kon een glimlach niet onderdrukken toen ze hem aanwees.

‘Ik ben niet Deens, al zou je dat gezien mijn naam misschien vermoeden,’ zei Peder met een verbazingwekkend heldere stem. ‘Mijn vader komt uit Denemarken, maar ik ben opgegroeid in Bromma.’

Peder Jensen straalde vriendelijkheid en openheid uit, wat Vincents analyse bevestigde. Maar bovenal straalde hij vermoeidheid uit.

‘Peder en zijn vrouw hebben drie maanden geleden een drieling gekregen,’ zei Mina.

Vincent floot. Een drieling. Geen wonder dat de man op zijn werk sliep.

‘En dan ik nog,’ zei de vrouw die aan het hoofdeinde van de tafel zat. ‘Julia Hammarsten. Ik ben in de hoedanigheid van onderzoeksleider verantwoordelijk voor dit bonte gezelschap, maar ik heb ook een actieve rol in het veld. Zoals wij allemaal. We zijn hier niet zo formeel.’

Julia gebaarde naar haar collega’s.

‘We komen uit verschillende eenheden binnen de politie en dit team is een soort experiment, dat zal ik niet onder stoelen of banken steken. Zoals Mina misschien al heeft verteld, is mijn vader hoofd van de politie Stockholm. In een poging om te voorzien in de behoefte aan een grotere flexibiliteit tussen de verschillende eenheden, heeft hij toestemming gegeven voor de vorming van dit team. Er staat met andere woorden veel op het spel als wij geen resultaten boeken. De mogelijkheden die wij als team hebben, kunnen snel verdwijnen. Ik zou zelfs willen beweren dat er weldra een eind aan dit experiment komt als wij dit onderzoek niet vlottrekken.’

Ze zei het laatste op een berustende toon en keek naar de vloer. Haar beheerste lichaamstaal wees erop dat ze hoge muren had opgetrokken om haar innerlijk, om dat wat privé was. Er hing ook een aura van verdriet om haar heen. Alsof er iets zwaars op haar drukte, iets wat het merendeel van de tijd in haar gedachten was. Vincent was er vrij zeker van dat dat privé was en niet met het teamexperiment te maken had. De meeste mensen dachten niet aan het bovenste gedeelte van hun gezicht als ze hun gezicht in de plooi probeerden te houden. Daarom was het altijd het makkelijkst om hun echte gevoelens van hun voorhoofd, hun wenkbrauwen en zelfs hun oogleden af te lezen. Maar Julia had haar gezicht volledig onder controle, waardoor hij weinig anders had dan het vage gevoel dat Julia anderen niet graag dichtbij liet komen.

Hij besepte dat het stil was geworden en dat de anderen leken te wachten tot hij iets zei. Hij schraapte zijn keel.

‘Ik vermoed dat ik daar in beeld kom,’ zei hij. ‘Ik heb begrepen dat mijn speciale vaardigheden bij deze zaak zouden kunnen helpen. Ik twijfelde daar in eerste instantie zelf aan, maar samen hebben Mina en ik al bepaalde... waarnemingen gedaan.’

Hij wisselde een blik met Mina, die knikte.

‘Voordat we verdergaan, stel ik voor dat we even een pauze nemen,’ zei Julia. ‘Ik wil dat iedereen alert is. Peder, je moet nog maar een Red Bull nemen.’

Christers gewrichten kraakten luid toen hij ging staan. Ruben begon te schaduwboxen in de gang, wat er vrij belachelijk uitzag, terwijl Peder het voorgeschreven blikje Red Bull greep en het met een luid gesis opentrok. De veldtheorie van Kurt Lewin klopte verbazingwekkend goed. Vincents wens om Mina’s aandacht te trekken leidde tot een spanning die hem motiveerde tot handelen. De waarheid was dat hij wilde dat ze hem graag mocht.

De pauze was voorbij en iedereen zat weer op zijn plek. Ruben trommelde ongeduldig met zijn vingers op tafel. Hij was niet bijzonder onder de indruk van Julia's meest recente verzinsel. Een externe adviseur die niet eens een begrijpelijke functie had. Lachwekkend. Nu zou die mentalist ook nog eens met Mina een soort gezamenlijk verhaal afsteken bij het whiteboard. Alsof hij een van hen was.

De leiding had gelijk. Het was misschien maar beter om dit organisatorische experiment te staken. Het niveau was nu al tot hocus pocus afgezakt. Maar zo ging het als je met vrouwen werkte. Wat zou er hierna gebeuren? Zouden Julia en Mina een medium inschakelen? Iemand als die waarzegster van tv, Saida, die tarotkaarten zou leggen en hun zou vertellen wie de moordenaar was? Belachelijk.

'Ik heb je op tv gezien,' zei Peder vrolijk tegen Vincent. 'Ik was onder de indruk van wat je toen deed.'

'Ik herken je ook,' zei Christer, maar op een aanzienlijk somberder toon. 'Begrijp me niet verkeerd, maar ben je geen goochelaar? En hebben wij zelf geen forensisch psycholoog?'

'Mentalist,' corrigeerde Vincent hem. 'En wat betreft de psycholoog, was er niet iets met Griekse mannen?'

Julia begon te hoesten en Peder moest lachen.

'Ja, goeie god, daar sloeg Jan de plank flink mis...' zei hij hoofdschuddend.

'Ik wil benadrukken dat ik geen goochelaar ben,' onderbrak Vincent hem, 'al werk ik met illusies. Ik kan natuurlijk nog wel het een en ander omdat ik me in mijn jeugd met goochelen heb beziggehouden. Maar tegenwoordig kan ik op zijn hoogst een spel kaarten vals schudden. Ik

heb meer belangstelling voor wat zich in de hoofden van mensen afspeelt.’

‘Vincent heeft niet alleen verstand van menselijk gedrag,’ zei Mina, en ze keek haar collega’s aan, ‘hij is ook goed in het herkennen van patronen.’

Ze sloeg haar armen over elkaar alsof ze elk moment ten strijde kon trekken voor deze Vincent en zijn vermogens. Om de een of andere reden ergerde Ruben zich eraan. Hij vond Mina op allerlei manieren buitengewoon provocerend. Het had te maken met haar nonchalance, alsof ze volledig immuun was voor de charme waar andere vrouwen als een blok voor vielen. Dat had hij nog nooit meegemaakt. Het was juist zijn superkracht om vrouwen te lokken. Alle vrouwen waren dol op hem, ongeacht hun leeftijd, uiterlijk, achtergrond, politieke voorkeur of cultuur. Er was geen enkele vrouw in Rubens leven die hij niet had weten te charmeren. Behalve Mina. Het was niet zo dat ze hem niet mocht. Ze was alleen... onverschillig. Wat in zijn wereld nog een graadje erger was.

In het begin had hij geprobeerd om haar te versieren. Om haar voor hem te laten vallen, en daar had hij zijn hele trukendoos voor opengetrokken. Niet omdat hij zich tot haar aangetrokken voelde, want ze was zijn type helemaal niet, maar gewoon om te kijken of het hem zou lukken. Dat was altijd Rubens sterkste drijfveer. De jacht. Het vissen. De seks zelf was meestal niet zo interessant; daar had hij al gauw genoeg van en dan ging hij op zoek naar een volgende prooi. Als hij mocht kiezen, had hij het liefst weelderige blondines in zijn bed. Maar als hij zijn prooi eenmaal had gevangen, dan maakte hij het proces altijd af. Dat was een kwestie van eer. Hij begreep niets van vissers die een vis vingen om die vervolgens terug te gooien in zee. Zo had de natuur de jacht niet bedoeld.

Maar Mina was tot nu toe totaal immuun geweest voor al zijn trucjes.

Vandaag ergerde hij zich extra aan haar. Op dit moment stond ze op het whiteboard te schrijven en bevestigde ze foto’s met magneten. Ze droeg een donkerblauwe spijkerbroek en een rode coltrui zonder dat er ook maar een beharandje onder de stof te zien was; haar haar zat in een paardenstaart waaruit geen enkele lok zich had weten te bevrijden, en zoals altijd was haar gezicht puur en zonder make-up. Het enige wat

niet perfect was aan Mina, waren haar handen, die er rood en schraal uitzagen, ongetwijfeld van al dat wassen met de liters handgel die ze altijd op haar bureau had staan. Ruben vroeg zich af wat ze onder die protere schil aanhad. Het ondergoed van vrouwen raden had hij tot een ware kunst verheven. Hij zag meteen wat voor soort type ze waren. Een duur, parelmoerkleurig zijden setje van La Perla? Goedkoop rood, sexy ondergoed met kant van Victoria's Secret, of iets hoerigs, een zwarte string of zo'n gevalletje met een opening in het kruis, online besteld bij een pornowinkel?

Hij zuchtte. Mina droeg vast praktische katoenen slipjes.

'Toen ik het materiaal aan Vincent liet zien, zag hij bepaalde dingen,' zei ze. 'Dingen die wij hebben gemist.'

Mina hield haar mond en draaide zich om naar Vincent, die een stap naar voren deed.

'Afgaand op de foto's,' zei Vincent, 'zou ik zeggen dat de snijwonden op het slachtoffer niet zo toevallig zijn als je zou denken. Ik denk dat ze bedoeld zijn als een Romeins cijfer. Een drie, om precies te zijn.'

'Een cijfer?' zei Christer verbaasd.

Ruben snoof luid. Mina draaide zich met opgetrokken wenkbrauwen naar hem om.

'Ruben?' vroeg ze op ijskoude toon. 'Wat denk jij?'

Zo verdomd bazig. Ruben deed net alsof hij niet begreep wat ze bedoelde.

'Waarvan?'

Zijn toon was iets agressiever dan hij had bedoeld. Julia keek hem verwijtend aan. Peder boog zich geïnteresseerd naar voren en Christer mompelde iets onhoorbaars, terwijl hij zich op zijn schedel krabde, die al een beetje door zijn dunner wordende, grijze haar te zien was.

'Van wat Vincent zojuist heeft gezegd: dat de snijwonden opzettelijk lijken te zijn gemaakt, misschien zelfs een cijfer voorstellen? Wat is jouw professionele mening daarover?'

Hij spreidde zijn handen. Het was eersteklas nonsens. Hij zuchtte.

'Ik vind het vergezocht,' zei hij. 'Als je het geluid van hoeven hoort, denk je aan paarden. Niet aan zebra's. We hebben wel vaker daders mee-

gemaakt die kennelijk zo lekker bezig waren dat ze wat extra kerfden. Dat is niet nieuw.'

Vincent boog zich naar voren en plaatste zijn vingertoppen tegen elkaar. Ruben vroeg zich af of je er nog zelfgenoegzamer uit kon zien. Zijn hele lichaam jeukte van irritatie. Geloofde Mina dit echt? Vrouwen! Hij begreep niets van hen.

'Maar dat is het nou net,' zei Mina. 'Over al het andere is goed nagedacht. Iemand heeft de moeite genomen om een kopie te maken van iets wat een illusionist zou gebruiken. Bewust een klassiek goochelnummer geënceneerd – op het gelukkige eindresultaat na. We hebben het over tijd. Planning. Geduld. Lijkt dat op iemand die "lekker bezig is en wat extra kerft"?''

Ruben haalde zijn schouders op.

'Nou nee, misschien niet...'

'Ik vind niet dat het er slordig uitziet,' zei Julia. Ze stond op en liep naar het whiteboard.

Wit, La Perla, dacht Ruben. Maar in dit geval was het geen gok. Hoe haar ondergoed en wat eronder schuilging eruitzag, wist hij sinds de kerstcruise van de politie vijf jaar geleden. Ze was ladderzat geworden en had hem als een dier in zijn hut geneukt. Dat was voordat ze die saaië piet had ontmoet met wie ze was getrouwd, Torkel. Die deden gegarandeerd alleen maar het missionarisstandje. Tijdens de cruise was ze ongesteld geweest, dus toen hij 's ochtends wakker was geworden en zij hem al was gesmeerd, had zijn bed eruitgezien als een slachthuis. Ja, ja. Dat soort dingen gebeurden als je een feestje had. Dat Julia zijn leidinggevende was, had een punt van zorg kunnen zijn. Maar ze hadden het er nooit meer over gehad. En Torkel vormde al helemaal geen bedreiging. Niet dat Ruben ook maar enige trek in Julia had, maar toch. Het was altijd een prettig gevoel om te weten dat je ergens was geweest.

Mina stapte opzij om ruimte te maken voor Julia bij het whiteboard. Julia kwam toevallig tegen Mina's elleboog aan en Ruben zag dat Mina terugdeinsde alsof ze een elektrische schok kreeg.

'De snijwonden zijn perfect symmetrisch,' zei Julia. 'Ze zien er zonder

meer uit alsof ze bewust zijn gemaakt. Maar het is niet noodzakelijkerwijs een cijfer. Er is geen context.’

Julia draaide zich om naar Peder en Christer. Peder zag er weer moe uit en zat te knikkebollen.

‘Wat weten we over de plek waar ze is gevonden?’ vroeg Julia.

Stilte. Ruben wierp een pen omhoog zodat die vlak voor Peder op tafel terecht kwam en Peder schrok op.

‘Huh?’ zei Peder, en hij keek slaapdronken om zich heen.

‘De locatie waar het lijk is gevonden,’ zei Mina, en ze herhaalde Julia’s vraag. ‘Wat weten we daarvan? Wat zegt Forensische Opsporing?’

Peder schudde zijn schouders als een natte hond om wakker te worden en reikte naar de papieren die voor hem op tafel lagen.

‘Ze is bij de ingang van pretpark Gröna Lund gevonden. Maar dat is naar alle waarschijnlijkheid een secundaire plaats delict. Er was niet zoveel bloed dat ze daar vermoord kan zijn. De kist is ernaartoe gebracht en daar neergezet.’

‘Getuigen?’ vroeg Vincent.

‘Het is een plek waar niemand woont. Maar we hebben navraag gedaan bij de mensen die bij het ABBA-museum en het aangrenzende restaurant werkten. Niemand heeft iets gezien of gehoord.’

‘En jullie weten niet wie het slachtoffer is?’

Christer schudde somber zijn hoofd. Dat hoefde op zich niets te betekenen. Christer deed alles zonder enige vreugde.

‘Nog niet,’ zei hij. ‘We kijken welke vrouwen als vermist zijn opgegeven, die wat leeftijd betreft overeen kunnen komen, maar tot nog toe hebben we geen kloppend signalement gevonden. Maar de kans bestaat dat niemand haar als vermist heeft opgegeven. En dan hebben we een probleem. Als niemand aangifte van vermissing doet, wordt dit een bijna onmogelijke speurtocht. Een blonde vrouw van in de dertig. Daar heb je er wel een paar van.’

‘We gaan gewoon door met zoeken, vind ik,’ zei Julia zonder haar ironie te kunnen verbergen. ‘Het is niet nodig om de hoop op identificatie op te geven, alleen omdat ze geen onderscheidende wrat op haar kin heeft.’

Christer haalde gelaten maar bevestigend zijn schouders op en Julia wendde zich tot het team. Ze bewoog in de richting van Mina en Ruben zag dat Mina snel opzij stapte zodat ze haar niet weer zou aanraken. Hij vroeg zich af hoe het eigenlijk in zijn werk ging als Mina met iemand neukte. Of was ze iemand die dat gewoon zelf regelde zodat er niemand anders bij betrokken hoefde te zijn? Met een klein, steriel apparaat op batterijen? Of dwong ze de man om zich eerst met bijtende soda te wassen? Misschien moest hij zo'n ritselend ziekenhuispak aan dat zijn hele lichaam bedekte, met een klein luikje aan de voorkant waar hij zijn pik uit kon halen... Ruben grinnikte hardop en Julia keek hem scherp aan. Snel trok hij zijn gezicht in de plooi, maar het beeld van Mina die werd genomen door een man in een plastic pak kreeg hij niet van zijn netvlies. Om de een of andere reden had de man in het pak het gezicht van Vincent gekregen.

'Christer, jij blijft zoeken naar de identiteit van het slachtoffer. Peder, jij neemt het materiaal van Forensische Opsporing onder de loep; elk klein detail kan belangrijk zijn. Maar ja, dat weet je.' Julia wendde zich tot Vincent om het hem uit te leggen. 'Peder is ontzettend goed in analyseren. Lijsten waar de rest van ons stervelingen weken over zou doen, kan hij in slechts een fractie van de tijd doornemen, zonder ook maar een detail te missen.'

Peder bloosde licht, maar leek blij met het compliment.

'Ruben...' ging Julia verder.

Hij onderbrak haar.

'Ik neem de kist voor mijn rekening,' zei hij.

'Precies. Kijk wat je te weten kunnen komen over de fabrikant, het materiaal, de constructie, alles wat een aanwijzing kan geven over de bouwer of de koper. Zoek ook uit waar die zwaarden vandaan komen. En hou op met staren.'

Rubens blik gleed omhoog en hij glimlachte schelms toen hij Julia recht aankeek. La Perla.

'Mina, jij praat met de forensisch patholoog en kijkt wat je te weten kunt komen over de snijwonden en de andere vondsten. Ik heb al met een forensisch rechercheur gesproken over een analyse van het bescha-

digde horlogeglas. En Vincent, het zou waardevol zijn als jij een profiel probeerde te maken.'

'Proberen is het juiste woord. Zoals ik al zei, ben ik geen geschoold profiler, ik heb een ander soort kennis waardoor ik redelijk correcte waarnemingen over mensen doe.'

'Ik zou het op prijs stellen als je in elk geval een poging waagde.'

Ze was serieus van plan om de mentalist aan het werk te zetten. Hem toegang te geven tot nog meer vertrouwelijke politie-informatie. Dat was de druppel. Ruben kon zich niet langer inhouden.

'Nu is het genoeg,' zei hij. 'De man is een entertainer. Iemand uit de showbusiness. Wij zijn de politie. Jullie zijn toch niet echt van plan om naar hem te luisteren?'

De anderen vielen stil en keken Ruben aan. De spanning was om te snijden.

'We hebben een kleine voorsprong zolang de pers dit nog niet weet en daar moeten we gebruik van maken,' zei Julia verbeterd. 'Op elke mogelijke manier.'

Ruben spreidde zijn armen. Hij gaf het op. Zo ging het als vrouwen het voor het zeggen hadden.

'Ik ga naar Gerechtelijke Geneeskunde,' zei hij, terwijl hij opstond. 'Ik zal eerst alleen nog even een kristallen bol vorderen.'

Peder, Christer en Ruben verlieten een voor een de zaal en ook Vincent moest weg. Julia bleef achter met Mina. Ze stonden bij het whiteboard met de foto's. Alleen al door ernaar te kijken voelde Mina zich vies. Had ze de handgel nu maar niet op haar bureau laten staan.

'Hoe ging het, denk je?' vroeg Julia.

'Ik weet het niet,' zei Mina, en ze keek naar de foto's. 'Het team gaf niet bepaald een staande ovatie.'

Ze wreef over haar onderarmen om de bovenste laag dode huid te verwijderen waarvan ze wist dat die er ondertussen zat.

'Maar denk je dat hij een daderprofiel kan maken?' vroeg Julia. 'Hij klonk zelf niet echt overtuigd.'

Mina haalde haar schouders op.

‘Ik denk dat hij dingen kan die we nog niet hebben gezien. En het is ook niet zo dat we iemand anders hebben, tenzij we weer op jacht willen naar Griekse mannen. Ik wil met Vincent aan de slag en hem een kans geven. We hebben een strohalm nodig. Hij is onze strohalm.’

‘Je moet zelf behoorlijk overtuigd zijn als je vindt dat we met hem verder moeten,’ zei Julia. ‘Want zoals je hebt gemerkt, moeten jullie een kamer vol sceptici mee zien te krijgen. Peder is misschien al om. Maar Ruben en Christer nog niet. Ruben lijkt er zelfs op tegen te zijn.’

Julia liet haar alleen achter. Mina zuchtte diep. Het overleg was een ramp geweest, je kon niet anders zeggen. Vincent had weliswaar de opdracht gekregen een daderprofiel te maken, maar ze dacht niet dat ze naar hem zouden luisteren. Mina wilde hem echter niet zo makkelijk laten gaan. Ze kon het hem niet verwijten dat hij zich tijdens het overleg op de vlakte had gehouden; hij had zelf gezegd dat het om de groepsdynamiek ging. Dat het een kwestie van inpassen was. Jammer dat het niet was gelukt. Die stomme Ruben ook. Over vooropgezette ideeën gesproken. Nadat Vincent en zij elkaar bij Rival hadden gezien, had ze al geweten dat ze met hem wilde samenwerken. Maar dat moest blijkbaar buiten de conservatieve muren van het politiebureau gebeuren.

Haar blik bleef op de foto's op het whiteboard hangen. Het lichaam hing bloedig tussen de zwaarden, die dwars door de kist staken. Slechts een wit slipje en een hemdje. Ze wilde niet kijken. Maar ze moest wel. Een van de zwaarden was door het oog van de vrouw naar binnen gegaan en bij haar achterhoofd weer naar buiten gekomen. *Een klassieke illusie.* Je moest flink ziek zijn als je van goochelen hield.